

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CUMAYA 5 KALA

MEHMET ALAGAŞ

WEB
“DARULKİTAP.COM”
“FACEBOOK / ÜCRETSİZ İSLAMİ E KİTAP İNDİR”

CUMAYA 5 KALA

Önsöz

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Hamd, sena ve Övgülerin en güzeli, ezelde ve ebedde var olan, lutfuyla kainatı ve bizleri yaratıp var eden, sayısız nimetlerle yaşatan ve rahmetiyle doğru yolu gösteren Allah (c.c.)'a mahsustur.

Salat ve selam da, alemlerin Rabbi tarafından sevilen, insanların ise tanıyıp, idrak edebilme nisbetince sevebildikleri, efendimiz, önderimiz, rehberimiz Hz. Muhammed Mustafa'ya, aline, ashabına ve onun yolunu izlemeye çalışan ümmeti üzerine olsun.

Fikir ağırlıklı yazılar, okuyucuyu olduğu gibi yazarı da zorlayan yazılardır. Bu yazıları kaleme almak ne kadar zor ise, sa-tırlardaki fikirleri yeterince algılayabilmek ve yerli yerine oturtabilmek de o kadar zordur. Gerçi bunları belirtmekle, yazılması ve okunması gayet rahat olan içeriksiz yazılara taraf olduğumu veya böylesi yazıları benimsediğimi ifade etmiyorum.

Sanatı, sanat için yapmak veya yapmaya çalışmak, sanatçılara yakışsa da, müslümanlara yakışabilecek bir yöneliş değildir. Yaptıkları her işte Allah'ın rızasını gözetmekle yükümlü olan ve hu rızayı gözetten müslümanlar için, adına sanat denilen faaliyetler de yine bu ilahi rıza istikametinde yapılır. Bu faaliyetlerde sanat hir amaç değil, sadece bir araç durumundadır. Nitekim sanatı, yapılan işte güzellik ve olgunluk olarak tanımlarsak, müslümanların sanattan uzak insanlar olmadığım ve olmaması gerektiğini söyleyebiliriz.

İlahi mesajın tebliğ edilmesi de böyle!.

Çünkü dünya insanların islam'a güzellikle davet etmek, güzel olan islam'ın, güzel olan prensiplerinden biridir. Sözlü tebliğlerde olduğu gibi yazılı tebliğlerde de bu güzelliği gerçekleştirmeye çalışmak, hiç Şüphesiz sanatsal değil, dini bir endişenin gereğidir.

insanların rahatlıkla ve yaşarcasına okuyabilecekleri mesaj içerikli öykü veya hikayeler,

yazım faaliyetleriyle uğraşan bir müslüman olarak, sevdiğim ve gıpta ettiğim bir anlatım biçimidir. Fikri yazılarda olduğu gibi kelimeleri ve cümleleri tartmıyor, ifadelerinizi ince bir elekten geçirmek için ulanmıyorsunuz bu anlatım biçiminde.

Vermek istediğiniz mesajı, olay ve şahıslarla yoğurarak rahat bir anlatımla verebiliyorsunuz. İnsanların olması veya olmaması gereken halleri, insanların örnek veya ibret alabileceği kişilikler ile yansıtabiliyorsunuz.

Gerçi bu anlatım biçimini sevmeme rağmen, şimdiye kadar bu sahada yeterince çalıştığımı, çalışabildiğimi söyleyemem. Nitekim bu sahada ilk kitab çalışmamız olan "Cumaya 5 kala" , insan Dergisinde daha önce yayınlanan bazı öykülerin yeniden düzenlenmesiyle beraber, bazı yeni öyküleri içeriyor.

Bu kitap, hiç şüphesiz ki mutlaka okunması gereken bîr kitab değildir.

Ancak, öykü ve hikayelerde verilmeye çalışılan bazı mesajları dikkate alırsak, okunmasında kayır olabileceği sonucuna varabiliriz.

Umarız böyle olsun..

Mehmed ALAGAŞ İzmir-1993

Kamyon Şoförü

Otobüs durağından kalkan eli ve yırtınırcasına yükselen feryadı zor duymuştu.

Heey Ali, Ali dur!.

Arkadaşı Mevlüddü bu, Ellerindekine bakılırsa herhalde işten çıktıktan sonra biraz alışveriş yapmış ve akşamın bu geç saatine kalmıştı.

Otobüs durağını biraz geçtikten sonra sağda durdurdu arabayı. Mevlüd elindeki torbalarla sevinç içinde koşturuyordu. Otobüs durağındaki kalabalığı görünce, Mevlüd'ün öne çıkarak haykırışını ve böyle sevinç içinde koşturuşunu hiç yadırgamamıştı.

İnsanlar böyleydi işte!.

Susayınca suyun, aç kalınca aşın kıymetini bildikleri gibi yolda kalınca da arabanın veya arabalının kıymetini biliyorlardı. Kendisiyle aksi bir yol güzergahında karşılaşılsaydı, belki sadece başıyla selam verecek ve belki de görme-mezlikten gelecekti. Ama aynı istikamete, aynı güzergaha gittikleri için kendisini sevinçle karşılamıştı.

Acaba huzur-u mahşerde nasıl olacaktı?

O muazzam hesap gününün sıkıntısını yaşayan insanlar, ümmetini etrafında toplayan ve ümmetine şefaet edecek olan Resulullah (s.a.v.)'e nasıl bakacaklar ve onca kalabalıklar arasından ellerini kaldırarak.,

Ya Resullullah buradayız, buradayız, bizi unutma!, diyerek nasıl haykıracaklardı!.

Suyun kıymetini susayınca, aşın kıymetini acıkınca anladıkları gibi, şefaatin veya Resulullah (s.a.v.)'e gereği gibi ümmet olmanın kıymetini de acaba bütün bunlara muhtaç olunca mı anlayacaklardı.

Selamunaleyküm Ali abi..

Vealeykümselam Mevlüd, gel.

Elindeki torbaları ayak ucuna koymuş ve yan koltuğa oturmuştu.

Hal, hatır sorarak, biraz da işlerden bahsederek Mevlüd'ün ineceği yere gelmişlerdi. Arabayı durdurmasına rağmen hala kapıyı açamayan Mevlüd, elinde kapının koluyla kendisine dönmüş ve ne söyleyeceğini şaşırılmış bir vaziyette gevelemeye başlamıştı.,

Şey abi, kapının kolu!. Çok özür dilerim.. Kusura bakma..

Mesele anlaşılmıştı!.

Bir haftadır kırık olan kapı kolu, Mevlüd un de elinde kalmıştı. "Önemli değil" diyerek kapıyı dışarıdan açmış ve inmesine yardımcı olmuştu. Mevlüd ise halden hale girerek özür dilemeye devam ediyordu.

Her nedense kapı kolunun daha önceden kırıktığını Mevlüd'e söylememişti.

Onun bunca ezikliği karşısında kendisini biraz kasarak "Önemli değil" demesi, nefesine daha hoş geimişti. Arabasıyla hareket ederken, Mevlüd'ün son sözü yine özür dilemek olmuştı.,

Abi ne olur kusura bakma..

Önemli değil dedim ya!..

Bir yandan araba kullanıyor, bir yandan da Mevlüd'ün halini düşünerek gülümsüyordu. Yaşadıkları toplumda özür dilemeyi alışkanlık haline getirenler vardı. Bunların bulunduğu yerde bir aksilik olduğu zaman suçlu aramaya hiç gerek yoktu. Kimlikleri ve kişilikleri suçluluk psikoloji-siyle yoğrulan bu insanlar, başlarını yana eğerek hemen konuşmaya başlardı.,

Özür dilerim efendim. Bu olmamalıydı!.

Göremedim, çok özür dilerim!.

Bağışlayın efendim, mani olamadım!.

Bu suçluluk psikolojisi, abilere, efendilere veya kendilerine büyük adam denilen şahıslara karşı daha da büyümekteydi. Yaşanılan toplumda özür dilemesini hiç bilmeyen nadide(!) insanlar olduğu gibi, her şartta ve her olayda Özür dileyen böylesi kimseler de çoktu.

Bu düşüncelerle rampa aşağı inerken önündeki kamyonun arka ışıklarını farketti. Ayağı gayriihtiyari frene gitti.

Fakat araba durmuyordu!.

Frene tekrar tekrar bastı, sonuç yok!. Kamyonun arkasına gitgide yaklaşıyordu. El frenini hatırlayarak hemen sonuna kadar asıldı.

Araba yine, yine durmuyordu!. Sağ ayağının olanca gücüyle ayak frenine basarken, sağ eliyle de el frenini olanca gücüyle asılıyordu. Fakat nafile! Ayağı ayak freninde, eli el freninde iken kamyonun arkasına büyük bir gürültüyle çakılıverdi.

Araba durduğu gibi,

kendisi de, duygu ve düşünceleri de bir anda durmuştu, bir anda donmuştu sanki!. Çarpmanın şiddetiyle ön kaporta haşat olmasına rağmen kendisinde görünür birşey yoktu.

Başından birbiri ardı sıra kaynar sular dökülüyordu.. "Kaza geliyorum demez" derlerdi, ne doğru sözmüş bu!.

"Geliyorum" demeden, "Geldim" demişti, gelivermişti işte!

Arabanın kapısını açabilmek için zorladı. Kapının şakülü kaçmış olacak ki, epey zor açıldı.

Arabadan indi.

Ön kaputun yarısı kamyonun arkasına girmişti. Bereket versin, kamyonda pek bir şey yoktu. Kamyon şoförü İse kamyondan hala inmemişti.

"Acaba levyeyi mi yoksa klike sapını mı anyordur?" diye endişeli bir düşünce geçti içinden. Çünkü söylentilere göre bu kamyon şoförleri genelde belalı adamlarmış! Haklı oldukları değil, haksız oldukları durumlarda bile yaygara ederlermiş!

Şimdi ise durum daha da farklıydı!. Adam ne dese, ne yapsa haklıydı.

Sen adamın arabasına arkadan bindir ve ondan sonra da adamdan anlayış bekle!. Adam güleriyle kamyonundan insin, aynı sevecenlikle elini sıksın ve omuzuna vurarak "Üzülme birader, olur böyle şeyler!" desin, hiç olacak bir şey miydi bu!..

Adam kamyonundan hala inmemişti!.

Çaresiz, kendisi gitti şoför mahalline. Adam direksiyonun başında oturuyordu. Yanına gittiğinde, kamyon şoförü gözlerini ondan tarafa çevirdi. Gözleriyle uzunlan yakmış gibi, ona bakıyordu. Tabi ki bu uzunlara karşı hiç sellektör yapmadan başladı konuşmaya.,

Birader çok özür dilerim, geçmiş olsun..

Cevap yok! Sadece kafayı salladı. Görünüşe bakılırsa, pek sinirlenmişe benzemiyordu. Devam etti.,

N'apacaksm, oldu işte. Frenler tutmadı, kusura bakma..

Yine ses yok! O ise devam ediyordu.,

Fakat kamyonun arkasında hiç hasar yok, merak etme..

Kamyon şoförü hafifçe gülümsedi ve hala çalışmakta olan kamyonunu vitesle takarak.,

Takma kafanı, olur böyle şeyler!, dedi ve hareket etti. Arkadaki araba bir-iki metre sürüklenip, kurtulmuştu.

Arabasının haşat olmuş ön kaportasına yaslanarak giden kamyonun arkasından hayretle bakıyordu!.

Kimse hakkında önyargılı olmamak gerekirdi. Kendi kendisine "Bak ne insan evlatlan varmış!" diye düşünüyordu. Adam tek bir kötü söz dahi kullanmamıştı. Onun sözüne inanmış olacak ki, kamyonundan inip, kamyonun arkasına bakmaya bile gerek duymamıştı.

İnsan, her yerde insandı!.

Kendi arabasının başında durup, kamyonun ilerlerde kayboluşunu seyrederken, yolun karşı tarafındakilerin kendisine bağırıklarını duydu. Kazayı gördükleri için, herhalde "Geçmişolsun" diyorlardı.

Birkaç tanesi yanına yaklaştı.,

Niye saldı?

Neyi saldı?

Canım, kamyon şoförünü neden saldı?

Haa, ben salmadım, o kendi gitti..

Anlaştınız mı?

Sağolsun, bir şey istemedi.

Kim istemedi?

Kamyon şoförü.

Şaşırmışlardı! Tabi ki hoş karşıladı, çünkü kamyon şoförünün insani tavnna kendisi de şaşırmıştı. Bu sefer hepsi birden konuşmaya başladı.,

Birader sen ne diyorsun ya? Sen ta burada durmuştun, kamyon geri geri gelerek sana çarptı!.

Anlıyamadım!

Sen durmuştun. Kamyon geri geri gelerek sana çarptı.

Yani o mu bana çarptı?

Tabi o çarptı. Adama o kadar "Dur, dur.." diye bağırdık, duymadı.

Kaza anında duyduğu sarsıntıdan, daha büyük bir sarsıntıyla sarsıldığını hissetti. Rampa aşağı inerken sağa sola değil de, devamlı kamyonun arka lambalarına baktığı için, kamyonun kendi üzerine geldiğini değil, kendisinin kamyonun üzerine gittiğini zannetmişti!

Acınacak bir durumda olan ön kaportayı eliyle yoklayan bir adam, yüzünü buruşturarak sordu.,

Plaka numarasını aldın mı bari?

Bomboş bir kafatası gibi hissettiği başını sallayarak "I, ıhh" derken, gözünün önüne kamyon şoförünün gülümseyen yüzü geliyordu..

Namussuz herif, özür bile dilememiştii,

Fareza İnek Çıktı..

İstanbul'dan İzmir'e dönüyordu.

Kasım ayının sonlarına gelmelerine rağmen henüz yağışlar başlamamış olduğundan yollar oldukça güzeldi. Arkadaşından aldığı arabayı kullanırken eski yolları ve eski yolculukları anımsadı, önden motorlu otobüslerle 16-17 saatte İstanbul'a gittikleri günler pek uzak sayılmazdı. Bazen motorun üzerine oturuyor, bazen de koridora veya koltukların önüne serilen bir kilime uzanarak tıngır mıngır İstanbul'a gidiyordu.

Çocukluk günlerinde gördüğü, duyduğu, yaşadığı dünya bambaşkaydı sanki. Bu günleri hatırladığı zaman temiz, tertemiz görüntüler gözünün önüne geliyor, kirlenmemiş ve kirletilmemiş bir dünyayı duyumsuyordu. Sokaklar, yollar, insanlar bambaşkaydı sanki o günler!.

Bu günleri her hatırlayışında şu soruyla karşılaşılıyordu.,

Acaba dünya o günlerde gerçekten terniz miydi? Değildi, değildi tabi!. Dünya ve insanlar o zamanlar da temiz değildi. Temiz olan, kirlenmemiş olan gözleriydi, bakışlarıydı, yorumlarıydı, iç dünyasıydı.

Dünyayı görmek istediği gibi görüyor, ördüğü şekilleri, gördüğü insanları, gördüğü tavırları tertemiz bir iyimserlikle yorumluyordu.

Bu yaşlarda tabi ki şaşırdığı olaylarla da karşılaşılıyordu. Birgün bir seyyar satıcıdan birşey almak istemiş fakat parası beş kuruş noksan çıkmıştı. Seyyar satıcının ısrarı üzerine onu almış ve eve geldikten sonra annesinden beş kuruş alarak doğru seyyar satıcının bulunduğu yere koşmuş ve satıcı oradan ayrılmadan ona beş kuruşu vermişti. Seyyar satıcı ise çok şaşırmış, ona hayretle bakarak bir sürü övgü dolu söz söylemişti.

İyi ama neden?

Seyyar satıcı neden şaşırmıştı? Kendisine neden bir sürü-övgü dolu söz söylemişti?

Ne yapmıştı ki!

Eksik kalan beş kuruşu getirmiş ve bu beş kuruşu kendisine vermişti. Bunda şaşırarak, bunda hayrete düşecek ne vardı!.

Unutamadığı bir başka olay da mahkeme salonunda geçmişti. Okul öğretmeni kendilerini bir mahkemeye götürerek, mahkemelerin ne olduğunu gösteriyordu. Mahkemede bir gazoz imalatçısının duruşması vardı. Gazozda sinek çıktığı için mahkemeye verilmiş ve hakkında dava açılmıştı.

Gazozda sinek çıkmasından midesi bulanmıştı. Gazozun içinde sinek ne anyordu? İşte bu sorunun cevabını gazoz imalatçısı gayet açık olarak anlatıyordu.,

Hakim bey, müşteri gazoz istediği zaman gazozun kapağı açılarak müşteriye götürülür. İşte bu sırada sinek gazozun içine kaçmıştır.

Adamın bu söylediklerini duyduktan sonra meseleyi anlamıştı. Demek ki gazoz kapağı açıldığı zaman sinek hemencecik içine kaçmıştı!. Şişenin ağzı küçüktü ama, sinek daha küçüktü. Tabi ki şişenin içine girebilirdi, Hem adam da böyle söylüyordu işte..

Fakat hakim anlamamıştı!.

Dönüp dolaşıp sineğin gazozun içinde ne aradığını soruyordu. Yaşlı hakim bu anlayışızlığı karşısında yerinde duramıyordu.

Koskoca hakim söylenilenleri niye anlamıyordu?

Parmak kaldırmıştı. Hakimin anlamadığı şeyi hakime anlatacaktı. Fakat öğretmeni kendisine susmasını ve yerine oturmasını işaret etmişti. Susmuştu ve oturmuştu yerine. Adama verilen para cezasını da bu suskunlukla ve bu şaşkınlıkla dinlemişti.

İşte bütün bunların nedenini daha sonraları anlayacaktı!. İnsanların ödemeleri gereken borçlarını ödemediklerini, koca koca insanların yalan söylediklerini anlayacak ve tertemiz dünyası kirlenmeye ve kararmaya başlayacaktı.

Dikkatini tekrar yola topladı.

Böyle şeylere dalmak bir söför için tehlikeli olabilirdi. Ehliyeti birkaç yıllıktı. Arabayı rahat kullanıyordu ama yine de dikkatli olmalıydı. Araba kullanan insanların araba kullanmakla ilgili olarak geçirdikleri üç dönem vardı. Birinci dönem acemilik dönemi idi. Bu dönemde araba kullanmayı yeterince bilmeyen insanlar, bilmediklerini bildikleri için çok dikkatli araba kullanırlardı. Üçüncü dönem arabanın rahat kullanıldığı ve yeterli tecrübenin kazanıldığı bir dönemdi. İşte bu birinci ve üçüncü dönemin arasındaki dönem araba kullananlar için en tehlikeli dönemdi. Nitekim kazaların çoğu bu ikinci dönemde vuku bulmaktaydı. Çünkü bu dönem araba kullananların, şoförlüğü yeterince bilmemelerine rağmen bildiklerini zannettikleri dönemdi!.

Kendisini de tehlikeli olan bu ikinci dönemde gördüğü için daha bir dikkatli olmaya çalıştı. Yaklaşık yüz kilometre hızla gidiyordu. Gerçek şoförlük tabi ki arabayı düz yolda, dümdüz kullanmak değildi.

Gerçek şoförlük,

karşılaşılan tehlikeli durumlarda arabaya hakim olmak ve tehlikeyi bertaraf etmektir. Mesela bu hızla giderken önüne fareza bir inek çıkabilirdi.

Bu olmayacak bir şey değildi!.

İneğin trafik kurallarına riayet ederek baştan sola, sonra sağa, sonra tekrar sola bakarak karşıya geçmek istemeyeceği aşıkardı. Ortalıkta da bir sürü inek olduğuna göre böyle bir vakayla tabi ki karşılaşabilirdi. Arabayı aynı hızda kullanırken "Fareza bir inekle karşılaşsam ne yaparım?" düşüncesi daha müşahhas bir şekilde gözünün önüne geldi. İneğin fareza elli metre önünde olduğunu düşündü. Böyle bir durumda ani karar vermeli ve yapılması gerekeni hemen yapmalıydı.

Ve yapılması gerekeni hemen yaptı!..

Yüksek, çok yüksek bir koltukta oturuyordu.

Kendisine gelen insanların dertlerini dinliyor ve onlara nasihat ediyordu. Önünde kuyruk oluşturan insanlara tekrar baktı. İnsanların ne kadar dertli olduklarını veya dertli insanların ne kadar çok olduklarını bir kez daha düşündü. Konuşmacılar birbiri ardına dertlerini sıralıyorlardı., .- Efendim, bulunduğum mahallede bakkalık yapıyorum. İşlerim şimdilik iyi. Fakat dükkanımın bulunduğu yerde fareza ikinci ve üçüncü bakkal dükkanı açılrsa benim halim ne olur?

Efendim ahşap bir ev aldım. Kira derdinden kurtulup içine yerleştik. Fakat fareza bir yangın çıkarsa ben ne yaparım?

Efendim.. Dayımın oğlunun ortanca bacanağı iflas etti. Fareza ben de iflas edersem çoluğuma çocuğuma kim bakar?

Efendim.. İnsanlara Allah'ı ve tevhidi anlatayım di-. yorum, diyorum ama, fareza anlamadıklarını düşünelim.

Ne olacak o zaman?

Muhterem.. İnsanları Allah'a kulluğa davet etmek istiyorum, istiyorum ama fareza yakalanırsam, fareza işkence görürsem, fareza beş yıl hüküm giyersem benim ve ailemin hali ne olur?..

İnsanların bu dertlerini ilinlerken sanki birisi yanaklarına vuruyor, sanki birisi kendisini dürtüklüyordu. Sağına soluna bakmasına rağmen kimseyi göremiyordu. İnsanların dertlerini dinlerken yoksa dengesini mi kaybediyordu. İşin tuhaf tarafı insanlar dertlerini anlatırken her "Fareza" deyişlerinde gözünün önünde bir inek canlanıyordu.

Fareza kelimesiyle bu ineğin ne alakası vardı?

Fakat mutlaka, mutlaka bir alakası olmalıydı. Çünkü her fareza kelimesi ineği gözünün önüne getiriyor ve bu inek kendisine doğru hızla yaklaşıyordu.

Korkmuştu, korkmaya başlamıştı bu inekten!.

İnsanlar da bu "Fareza" kelimesini kullanmasalar olmazdı sanki. Hem bu kelimeyi neden kullanıyorlardı ve farezalarla neden dertleniyorlardı kiî. Dertlerin çoğu bu fare zalardan kaynaklanıyordu. Farezalardan kaynaklanan dertler ise farezi dertler değil müşahhas dertler oluyordu.

Soyut endişeler, somut dertlere, somut sıkıntılara neden oluyordu. Oysa somut olan menfilikler, somut olan müsbetler vardı. Somut olan yaşanan hal, yaşanan gün vardı. Bunlan yaşamamız, bunlarla sevinmemiz, bunlarla

üzülmemiz, bunların gereğini yapmamız, bunlara karşı tavır belirlememiz gerekirken; farezalarla bugünlerden uzaklaşıyor, farezalarla başka konumlara, başka olaylara gidiyor ve farezalarla ayaklarımızı düğümlüyorduk!.

İnsanların içine düştüğü bu çelişkiyi, bu bunalımı gayet iyi görebiliyordu artık. Binlerce farazi tehlikeye karşı endişeyle yaklaşan ve farazi olmayan çözümler arayan bu insanlar, kendi kendilerini kilitlemekte ve kendi kendilerini mahkum etmekteydiler. Oysa farazi durumlar iki ayrı niteliğe sahipti. Birincisi kendi ellerimizle yaptıklarımızdan dolayı karşılaşılabileceklerimiz, bir ikincisi ise Allah'ın takdiri gereği karşılaşılabileceklerimizdi. Kendi elimizle yaptıklarımızdan dolayı karşılaşılabileceklerimizi dikkate almamız, bunların gereğini yapmamız veya önlemlerini almamız tabi ki gerekliydi.

Fakat,

Allah'ın takdiri gereği karşılaşılabilecek olayların, durumların, konumların "Fareza" kelimesiyle gündeme alınması ve çarelerinin düşünülmesi de neyin nesiydi? İlahi takdirin gereği, bu İlahi takdir ile karşılaşıldığı zaman yapıldı.

Değil mi ama!.

"Ahh şu insanlar" diyerek acıyarak baktı insanlara. Gerçekten acınacak haldeydi bu insanlar. Bilmiyorlardı, bilemiyorlardı asli dertlerini. "Fareza" kelimesiyle binlerce farazi tehlikeyi düşünüyorlar, farazi tehlikelerle dertleniyorlar ve farazi olmayan sıkıntılara düşüyorlardı.

Yanaklarına vuran eli tekrar hissetti!.

Başı okşanıyor ve omuzlarından hafifçe sarsılıyordu. Kimseyi görmemesine rağmen sesler de duymaya başlamıştı. ,

Hüsnü, Hüsnü.. Hiişt Hüsnü..

Tanıdık seslerdi bunlar. Kendisini, kendisinde toplamaya çalıştı. Açık zannettiği gözlerini bir başka aleme açmaya zorladı. Açık gözlerinden birer göz kapağının daha aralanmaya başladığını hissettiğinde sır dolu bir heyecanla titredi. Yoksa kalp gözü mü açılıyordu!.

Açılıyor değil, açılmıştı işte!.

Bambaşka bir yere gelmişti. Önünde kuyruk oluşturan İnsanlar kaybolmuştu. Yüksek bir makamda oturmuyor, alçak bir yatakta sırtüstü yatıyordu. Fakat vücuduna da ne olmuştu!. Sanki bir beton kalıbın içine girmişti. Bu ağırlığı hissediyor ve hiçbir tarafını oynatamıyordu. Bakışlarını biraz öne eğince havada asılı duran beyaz kolonu gördü. Aklını toplamaya çalıştı. Bu alçıya alınmış bir ayak olmalıydı. "Acaba kimin ayağı?" diye düşündü. Ayak burada olduğuna göre sahibi de buralarda olmalıydı.

Fakat kalkıp bakamıyordu ki!.

Geniş odayı dolduran tanıdıkları kendisine bakarak gülümsüyorlardı. Düşünceleri dağıldı. Necip Fazıl'ırı şu mısrasını anımsadı..

"Ben neyim ve bu hal neyin nesiydi?"

Bütün bu tanıdıkları neden burada toplanmışlardı ve neden Öyle bakıyorlardı kendisine!. Duvar da "Suss" işareti yapan hemşirenin resmini gördü. Burası hastahane olmalıydı. Çünkü bu resmi hep hastahanelerde görüyordu. Resimdeki

hemşire hastanelere gelen, dertlerini anlatmak isteyen fakat bir türlü anlatamayan çaresiz insanlara "Suuss" diyordu.

Evet,

burası hastahaneydi, hastahaneydi ama kendisi burada ne arıyordu? Odayı dolduran tanıdıkları ise konuşmaya başlamıştı.,

Geçmiş olsun..

Geçmiş oisun Hüsnü..

Allah'a hamdolsun kurtuldun..

Şarampolde üç takla attıktan sonra arabanın halini bir görseydin. Sen iyisin, iyisin Allah'a şükür..

Bunları dinlerken havada asılı duran alçılı ayağa tekrar baktı. Ayağın sahibini bulmuştu artık. Kendi ayağıydı bu!.

Oynatamadığı el,

kıpırdatamadığı vücut kendisininindi!.

Evet kaza geçirmişti. Hatırlamaya çalıştı. İstanbul'dan dönüyordu. Yüz kilometreye yakın hızla gidiyordu. Evet, evet hatırlıyordu hepsini.

Çevresindekilere bakarak gayri-ihiyari sordu.,

İneğe ne oldu?

Şaşırmıştı -etrafındakiler. Birbirlerine bakarak "Ne ineği?" diyorlardı. Küçük bir çocuk ise büyüklere özgü bir soru soruyordu.,

"Baba, arabada inek mi varmış?"

Gerçekten arabada inek mi vardı? Olayı tekrar hatırlamaya çalıştı. Evet şimdi daha iyi hatırlıyordu, daha iyi anlıyordu olanları. "Baba arabada inek mi varmış?" diyen çocuğu görmek istedi. Olanla hatırladıktan sonra çocuğa bakarak "Evet oğlum, arabanın şoför mahallinde bir inek vardı" diyecekti.

Acıması ve utanılası bir duruma düşmüştü.

Farazi bir inek, kendisini farazi olmayan bir kazaya sürüklemişti!. Kendisine hayretle bakan ve kazanın nasıl olduğunu soranlara, aklını buruşturarak ve gözlerini kapatarak cevap verdi önüme farezi bir inek çıktı!..

Bekleme Salonu

Kaç- gündür yolda olduğunu unutmuştu.

Bitkin bir durumda olmasına rağmen, çok halsiz kalmasına rağmen, uykusuz olmasına rağmen, ayaklarını zorla sürümesine rağmen durmak ve durdurulmak istemiyordu. Çünkü trene yetişecekti. Çünkü trene yetişmesi lazımdı. Çünkü kutlu ve mübarek trene binmesi ve bu atmosferden, bu zulümden, bu çirkeften kurtulması gerekti.

Tren düşüncesi aklına gelince tozlu topraklı yüzü tekrar aydınlandı. Ayakları tekrar çırpındı koşturmak için. Elindeki teşbihin her tanesini çekerken "Yetişmeliyim, ye-tişmeliyim, yetişmeliyim.." diyordu. Otları, ağaçları, taşları soğuk nefesiyle okşayan rüzgarın uğultusunda sanki tren düdüğüne duyuyor ve

bu ei.dişeyle, bu korkuyla daha hızlı, çok daha hızlı gitmek istiyordu İstasyonu gördüğü zaman bütün yorgunluğunu unutmuştu. Mekke'ye giden hacıların Kabe'yi görünce nasıl heyecanlandıklarını, nasıl sevindiklerini yaşarcasına hissetti.

Yetişmişti, yetişmişti işte!..

Besmeleyle ve bildiği duaları okuyarak girdi içeriye. Bekleme salonuna girince şaşkınlığı bir kat daha arttı. Muhteşem bir bekleme salonuydu bu. Lokantalar, marketler, kafeteryalar, yayınevleri, kasetçiler, videocular ve daha neler neier serpilmişti etrafa. Mescitlerin yanında cenaze levazımatçısı dahi vardı. Hayretle bakındı etrafına ve hoşlanmıştı bu gördüklerinden.

"Maşallah herşey var!,11 dedi kendi kendine.

Bekleme salonundaki kalabalık, trenin henüz gelmediğini gösteriyordu. Bekleme salonundaki kalabalığa göz gezdirdi. Birçok tanıdık sima, birçok tanıdık isimle karşılaştı burada. Sözü dinlenir, yazısı okunur yazarlar ve konuşmacılar hep buradaydı. Müftüler, vaizler, hoca efendiler hep buradaydı. İnsanlar birbirlerinin etrafında toplanmışlar, birbirlerini dinliyorlardı.

Bir kısmı kitap okuyor,
bir kısmı kaset dinliyor,
bir kısmı video seyrediyor,
bir kısmı yemek yiyor,
bir kısmı çay içiyor,
bir kısmı uyuyor,
bir kısmı hastalanıyor,
bir kısmı ölüyor,

bir kısmını imamlar defnederken, bir kısmını analar yeniden doğuruyordu.

Sanki başlı başına bir dünyaydı bu bekleme salonu!. İnsanların yaşadıkları ve insanların öldükleri bir dünya!..

Seçim sandıklarının içinden konuşan, gerçek yüzleri ve gerçek kimlikleri belli olmayan politikacılar, sandıktan çıkmak ve bekleme salonunda iktidara gelmek istiyorlardı. Belli başlı vaadleri, tren tarifelerinde yapacakları ucuzluktu. Şayet onlar iktidar olursa, henüz gelmeyen trenin biletleri daha ucuza satılabilecek ve herkese emzikli iki anahtarlık verilecekti.

Yorgun olmasına rağmen henüz oturmamıştı.

Etrafı gezmeye devam ediyor ve karşılaştığı müslü-manlarla selamlaşıp, selamlaştığı müslümanlarla kucaklaşı-yordu. Sonra bir grup müslümanla bekleme salonunun yumuşak koltuklarına oturdular. Konuşmaya, sohbet etmeye başladılar, Muhteşem bekleme salonuna tekrar göz gezdirerek bu salonu kimin yaptırdığını sordu. Fakat verilen cevaplar birbirine karışmıştı. "Devlet mi. Diyanet mi, Faysal mı, Rabıta mı.." dediler pek anlayamadı. "Belki de hepsinin bir katkısı vardır!" diye düşündü. Bu kuruluşlar hakkında duyduğu menfi haberleri uzaklaştırmak istedi zihninden.

Duyduğuna mı inanacaktı, yoksa gördüğüne mi?

Adamların yaptıkları meydandaydı işte!.

İnsanların, özellikle müslümanların nankörlük yapmamaları gerekirdi. Adamcağızlar bunu yapmasalar bunca insan nerede bekleyecekti? Yağmurdan, soğuktan nasıl korunacaklar ve çeşitli ihtiyaçlarını nasıl karşılayacaklardı? Söz konusu kuruluşların yaptıklarını tekrar gözden geçirerek onları şükran duygularıyla yad etmek istedi.

Çaylar birbiri arkasına geliyor ve sohbetler koyulaşı-yordu. Mevcut ortamdan şikayet eden, nefret eden gözler, söz trene geldiği zaman umudla parlıyor, panlıyordu. Herkes bu treni bekliyor ve herkes bu trenle umudlanıyordu.

Bazılarının "Hak", bazılarının "Adalet", bazılarının "İslam" dedikleri bu mübarek tren kutsal yükü ile gelecek ve onları kurtaracaktı!.

Sohbeti dinlerken, sohbe katılırken bir kulağı hep trendeydi. Ufacık bohçası elinin altında hazır duruyor ve tren düdüğünü duyar duymaz kalkmaya hazır bir vaziyette bekliyordu. Sohbet uzamasına ve hayli vakit geçmesine rağmen henüz tren gelmemişti. Sanki bir suç işliyormuş gibi usulca sordu etrafındakilere.

Tren ne zaman gelecek? Bütün gözler kendisine çevrilmişti!

Sanki imanından kuşku duyulan bir müslüman durumuna düşmüştü. Sözü dinlenir kişiler, iman esaslarından bahsediyor gibi kendilerinden emin bir ^esle konuşmaya başladılar.,

Az kaldı kardeşim, sakın endişelenme!

Gelecek elbet, gelecek. Bunca insan boşuna mı bekliyor?

Neden sordunuz ki, yoksa kuşkunuz mu var?

Tabi ki kuşkusu yoktu!. Burası istasyon olduğuna göre tren elbetteki gelecekti. Ne var ki beklemekten ve bitmeyen sohbetlerden sıkılmaya başlamıştı. Treni yolda görme umuduyla bekleme salonundan dışarıya çıktı.

Dışarıda kimsecikler yoktuJ.

Tabi ki bunu da pek yadırgamadı. Rahat ve geniş olan bekleme salonundan neden dışarıya çıksınlar ve neden üşüsünler, neden üşütsünler ki!.

Trenin hangi taraftan geleceğini anlayabilmek için demiryolunu ve levhaları aradı gözleri. Bekleme salonunun dört bir yanını dolaşmasına rağmen ne demiryoluyla, ne de levhalarla karşılaşmıştı. Her taraf otluk, her taraf taşlık-ti!. Bir daha, bir daha dolaştı.

Fakat yoktu, yoktu aradıkları!..

Ameliyatta iki bacağı birden kesilen ve bu durumdan habersiz olarak kendisine gelen hastanın duyduğu dehşeti yaşadı.

Ayaklan yoktu!

Yürüyeceği, koşacağı ve istediği yere gidebileceği ayaklan yoktu!. Ayaklarını arayan gözleri, ayak boşluğuna takılıp kalmıştı!.

Evet, yoktu, raylar yoktu!

Raylar döşenmemişti!

Kutsal treni omuzlayacak, sırtında taşıyacak raylar yoktu. Yol yoktu, yöntem yoktu, yoktu olması gereken şeyler, yoktu!..

Peki tren nasıl gelecekti?

Nereden gelecekti? Kim getirecekti? Nasti getirecekti?

Beynini hedef tahtasına çeviren sorular, beynini delik deşik yapmıştı sanki. Beynine ve benliğine saplanan bütün sorular, sadece tek bir cevap ile kucaklaşıyordu. Duymak istemediği, yalanlamak ve uzaklaşmak istediği bu cevap, korkunç bir salgın gibi her tarafını kuşatıyor ve her tarafını ateşleyen bir haykırıyla onda yankılanıyordu.,

Tren gelmeyecek, tren gelmez, gelmez bu tren..

Evet,

bu istasyona tren gelmezdi!. Yolların belirlenmediği, yolların açılmadığı bu istasyona tren gelmezdi.

Ağlamaya başlamıştı.

Uzun bir sürede beslediği, büyüttüğü bütün umudlar gözyaşlarıyla ayrılıyordu kendisinden. "Durun, gitmeyin, beni terketmeyin demiyordu, diyemiyordu. Hakketmediği bütün umudları gönderdi kendisinden, bütün umudlanndan ayrıldı. Ekmeden biçmek istemişti!.

Başkalarının açacağı yoldan bir tren beklemişti. Herkes aynı beklenti içindeydi. Herkes başkalarının açacağı yoldan trenin geleceğini umud ediyor ve bu trenle kurtulmak istiyordu.

Oysa başkaları yoktu!.

Kendisinden ve kendisi gibilerden başkaları yoktu. Elleriyle işaret edecekleri ve "İşte bunlar yapacaklar, bunlar edecekler.." diyecekleri başkaları yoktu. Fakat herkes başkalarından bekliyor ve başkalarından umudlanıyordu.

Ama o, o anlamıştı artık!.

Kendisinin olmadığı bir yerde başkalarının olmadığını, başkalarının olamayacağını anlamıştı. Kendisinden umudu yok ise başkalarından umudlanmaya hakkı olmadığını çok iyi anlamıştı.

Bekleme salonundan yükselen sesler ile kendisine geldi. Gelmesi beklenen tren üzerine, gelmesi beklenen sevgili üzerine ilahiler okunuyor, marşlar söyleniyordu. Boş ve boşalmış gözlerle bekleme salonuna tekrar baktı. Bekleme salonundaki insanların duyduğu umudlardan çok uzaklaşmıştı artık. Bilet veznelerinin önündeki kuyruğa ve bu kuyrukta umudla bekleyen insanlara bilet satan tüccarlara öfkeyle baktı.

Gelmeyecek trenin biletini satıyorlardı!.

İnsanları gerçekleşmez vaatlerle aldatıyorlar ve aldattıkları insanları sömürüyorlardı. Trenin gümüş üzerine sedef kakmalı maketi duvarlarda asılıydı. Trenin resimleri, maketleri gösteriliyor, isteyene birinci mevki, isteyene ikinci mevki bilet kesiliyordu.

Şimdiye kadar duymadığı, hissetmediği duygular içersinde bekleme salonuna girdi. Bilmem kaç yıldır umudla yazdığı dergileri, kitabları özenle yere bırakarak bunları üzerinde biraz yükseldi. Kendisine bakan ve bakmayan bütün insanlar işaret ederek olanca gücüyle bağırdı:

Beklediğiniz geimeezz!.

Duvardaki tren maketini göstererek birşeyler anlatanlar, anlatılanları dinleyenler, gerçekleşmez umudlarla biletleri alanlar, gerçekleşen umudlarla

biletleri satanlar duymuşlardı bu sesi,
Bekleme salonundaki insanların itikadını zedeleyen bir sestir bu!
İtikadı zedeleyen, umudlan sarsan bir sestir. Bir uğultu, bir homurtu yükseldi bekleme salonundan. Bu sesi duyanlar, bu sestem rahatsız olanlar, sesin geldiği tarafa yöneldiler. Sözü dinlenir itibarlı kimseler, "Beklediğiniz gelmez" diye tekrar tekrar bağırarak adamın üzerine gitmişler ve adamı tekmelemeye, tartaklamaya başlamışlardı.
Diğerleri için örnek bir davranıştı bu!
Demek ki bu sapık ile konuşmaya, bu sapığın anlattıklarını dinlemeye hiç gerek yoktu!. Büyüklerini izlemeye ve bu sapığı hep birlikte tartaklamaya başladılar. Karşılaştığı tepkiye rağmen onun susmadığını görenler, "Ne azılı sapıkmış!" diyerek daha şiddetli saldırıyorlardı. Akıllarını, gönüllerini, gözlerini ve kulaklarını kapatan insanlar tekrar tekrar vurmaya devam ediyorlardı.
Gözleri ve dünyası karardı yerdeki adamın. "Beklediğiniz gelmez" diyerek bir kez daha haykırdı.
Tekmelere ve tekme seslerine karışan son sözleri ise hiç duyulmadı. Kanayan ağzı, kanla karışık bir fısıltıyla kapanmıştı.,
Raylar yok ki!.

Cırpınamadan Ölüyoruz

Bir sahil şehri olan İzmir'de doğmama rağmen, denizle içice bir yaşantı sürdürdüğümü söyleyemem. Fethiye'de balıkçılık yapan kayınbiraderimin yanına gidip, onun balıkçı motoruyla üç-dört günlüğüne denize açıldığımız zaman, deniz yaşantısının kendisine özgü gerçeklerini çok daha yakından görebiliyorum.

Yalnızlığı özleyen insanlar için, balıkçı teknesiyle denize açılıp, denizde yalnız kalmak, dünyada ve dünya yaşantısında yalnız kalmak gibi huzur verici bir şey!. Başka insanlar arasında itilen, çekilen, sıkışan iç dünyanızın, tüm genişliği ile yayıldığını ve kendinizle başbaşa kaldığınızı hissediyorsunuz. Toplumun arasındayken "Biz ve Allah" şeklindeki düşünceleriniz, böyle bir yalnızlıkta "Ben ve Allah" sadeliğine ulaşıyor.

İç dünyanıza genişlik veren huzuru tek başınıza yaşadığınız gibi, korku ve tehlikeyi de tek başınıza yaşıyorsunuz. Rüzgar çıkıp, deniz öfkelenmeye başladığı zaman, bu öfkeye öfkeyle karşılık veremiyorsunuz. Engin denizler üzerinde yüzen teknenizi, küçük bir fındık kabuğu gibi görüyorsunuz.

Denize başkaldırmanız "Behey koca deniz, elinden geleni ardına koyma" diyebilmeniz mümkün değil!. Yüzlerce metre uzunluğundaki Titaniği bir sinek gibi batıran denizlerin heybetini inkar edemiyorsunuz.

Velhasıl denize karşı çaresiz, denize karşı güçsüz olduğunuzu biliyorsunuz. "Ben, ben" diyerek denizin karşısına çıkarabileceğiniz, denize meydan okuyabileceğiniz hiçbir şeyiniz yok!.

Karada iken size güç verdiğini hissettiğiniz ve "Ben" diyerek kastettiğiniz her

şey, sıfıra inmiş, sıfırlanmıştır sanki!. Artık "Ben" derken kastettiğiniz yegane şey, kurtarılmaya muhtaç bir biçaredir!

Yegane kurtarıcı ise, alemlerin Rabbi olan Allah (c.c.)'dır.

Ve O'na, sadece O'na yöneliyorsunuz. Engin denizler ve şiddetli fırtınalar üzerinde, sadece O'nun hakim olduğunu biliyor ve bu bilinçle 'Yardım et Ya Rabbi! Yardım et Ya Rabbi!..' diyorsunuz.

Teknenin kenarına yapışan elinize bakıyorsunuz. Vücudunuzun bütün gücü sanki bu elinizde toplanmış ve bütün gücünüzle teknenin kenarına kenetlenmiş gibi. Fakat tüm benliğinizin iman ve umud ile Allah'ın yardımına kenetlenmesi ise, elinizin tekneye kenetlenmesinin çok fevkinde.

Şayet, alemlerin Rabbi olan Allah'a kavuşmayı özleyen bir müslüman iseniz, tabi ki bunlardan farklı duygular yaşıyorsunuz. Eliniz yine teknenin kenarım tutmasına rağmen, bu tutuşta bir ısrar veya bir tamah yok. Denize ve kabaran dalgalara bir korku ile değil, bir umud ile bakıyorsunuz.

Dalgalarlatitreşen deniz, açılıp açılmamakta tereddüt eden bir kapının titreşmesi gibi gözüküyor gözünüze. Bu kapı bir açılrsa, bir açılrsa da, kapının arkasına geçsem, Allah ve Resulüne kavuşsam, kavuşuversem diyorsunuz.

Denizin kabaran Öfkesi karşısında bizim kayınbiraderin ise ne düşündüğünü pek bilmiyorum. Herhalde bir yandan Allah'a dua ediyor, bir yandan da tekneyi kıyıya doğru sürüyordu. Nitekim diğer balıkçı tekneleriyle beraber bir koya sığındık.

Tekneler karaya bağlandıktan sonra birer birer karaya çıktık. Karaya ayak basıldığı zaman, müstakim bir yere ayak basmış gibi hissediyorsunuz kendinizi.

Karalarda dalga yok, fırtına yok, sallantı yok!.

Evet, tehlikeden uzak(!), ölümden uzak(!) müstakim bir yerdir burası!.

Ölüm ve ölüm düşüncesi sanki uzaklaşmaya başlamıştır sizden. Bu müstakim yere indikten sonra bir-iki kilometre içerde olan derme çatma bir lokantaya gittik. Sanırım bir köy lokantasıydı burası. Lokantada kamımızı doyurup, çaylarımızı içtikten sonra tekrar motorların bulunduğu koya doğru yola çıktık.

Ondokuz-yirmi yaşlanndaki genç bir balıkçıyla ben önden gidiyorduk. Mehtap olmadığı için arkamızdaki arkadaşlar ellerindeki denizci fenerini yakmışlar, bu ışıktan hem onlar, hem de biz faydalanıyorduk. Kumlarla kaplı sahilden bir süre gidecek ve oradan yamaca çıkarak motorların bulunduğu koya inecektik.

Yanımdaki genç, lokantadaki konuşmalarından ve hareketlerinden anladığım kadarıyla içkiye düşkün tipik bir balıkçıydı. Turistik sahillerdeki ahlaksızlıktan etkilenen ve kendisini oldukça yakışıklı zanneden bu zavallı genç ile yürüdüğümüz sahilde binlerce yengeç vardı. Bizleri farkediyor olacaklar ki, kendilerine yaklaştığımız zaman bütün yengeçler küçük bir kum tepesini andıran yuvalarından çıkıyor, endişeli bir telaşla sahile doğru koşuşturuyorlardı.

Ortalık bir anda zifiri karanlık oldu!.

Arkamıza baktık, arkadaşların elindeki denizci feneri sönmüştü. Yanımdaki genç yürümeye devam edince, ben de onunla birlikte devam ettim. Gece karanlığı ve böylesi bir karanlıkta yıldızları seyretmek oldukça hoşuma giderdi.

Önümüz zaten zifiri karanlık olduğu için önüme bakmaya gerek duymadan başımı havaya kaldırmış, başım havada bir süre yürüdüm. Fakat yürüdüğümüz yer genellikle düz olmasına rağmen, karanlıkta yürümek yine de bana rahatsızlık veriyordu. Yanımdaki gençle konuşmaya başladım.,
Karanlıkta yürümek, sana da tedirginlik veriyor mu?

Evet abi.

Neden olduğunu düşündün mü?

İnsan, bastığı ve gittiği yeri görmüyor da ondan.

Evet, ondan olmalı.

İnsanın nereye bastığını ve nereye gittiğini görmesi, lazım değil mi?

Evet.

Yaşın kaç?

Ondokuz

Bu dünyada epey yaşamışsın. Yaşantında nereye bastığını ve nereye doğru gittiğini görüyor musun?

Nasıl?

Yani şöyle kafanı kaldırıp akibetine bakıyor ve adımlarını bu akıbete göre mi atıyorsun?

Beni motorda namaz kılarken gördüğü için, mevzunun nereye geldiğini ve ne demek istediğini anlamıştı. Kısa bir cevabı tercih etti.,

İlerde inşaallah..

Bu karanlıkta ilersini nasıl görüyorsun?

Her şeyin bir vakti vardır abi.

Arkamızdan bağırılan duyduğumuz zaman, yamaca çıkacağımız yeri oldukça geçmiş olduğumuzu anladık. Delikanlı "Tüh be, yol aynmını çok geçmişik!" dedi. Bense tebessüm ederek "İşte karalığın tehlikesi. Yolun yanlış olduğunu dönüşü mümkün olmayan bir yerde de farkedebilirdik!" dedim. Sadece "Evet" dedi. Fakat bu son söylediği eveti, sanki diliyle değil de içiyle söylemişti. Bense artık susmuş, onun için dua etmeyi tercih etmişim.

Motorlarımıza bindiğimizde deniz oldukça sakinleşmişti. Her balıkçının ağ attığı bölgeier vardı. Güneş doğmadan iki-üç saat önce bu ağları atmamız ve güneşle birlikte toplamamız gerekiyordu.

Gerçekten zor işti şu balıkçılık.

Motorda misafir olduğum için bana pek ağır iş yüklenmiyordu. Gerçi yüklense de yapamazdım ya!.

İşin en zevkli ve en zor tarafı, ağların toplandığı zamandı. Ağlar denizden çekiliyor, çekiliyor,

çekiliyor, ağın içindeki balıklar güvertedeki hazneye dolduruluyordu. Güneş yükselmeye başladığı, zaman ağ toplama işi bitmiş, balık haznesi hemen hemen dolmuştu.

Balık haznesini dolduran ve birbiri üzerine yığılan balıklara uzun uzun baktım.

Bu balıklar,

üçüncü dünya ülkelerinde yaşayan ve emperyalist müdahalelerle tuzağa

düşürülen, ölüme mahkum edilen çaresiz halklar gibi gözüktü gözüme. Üstteki balıkların hepsi çırpınıyor, çırpınabüyüyordu. Çünkü üstteydiler, alttaki balıklara nazaran biraz farklı bir konumdaydılar. Fakat ya alttakiler, ya en alttakiler!. Ası! acınacak olanlar, altlarda, en altlarda kalanlardı. Birbiri üzerine yığılan bu alt tabakadaki balıkların, bu alt tabakadaki insanların sessiz bir haykırış ile ne söyledikleri belliydi., Çırpınamadan ölüyoruz Ey Ahali!..

Cumaya 5 Kala

İlkbahar mevsiminin pırıl pırıl güneşli bir cum'a günüydü. Devletten resmi müsaadesi olan vaizin, görevli olduğu camide konuşması vardı. Camiye gitmek üzere yavaş yavaş yola koyuldu.

Diyanet teşkilatından bu haftaki vaaz konusu gönderilmediği için Allah'a şükretti. Geçen haftaki bir cümlelik resmi tebliğ, kendisini bin dert içine düşürmüştü. Cum'a vaazıyla ilgili olarak gönderilen bu tebliğe göre "Laikliğin dinsizlik olmadığı" anlatılacaktı.

Fakat bunun nasıl anlatılacağı, daha açık bir ifadeyle bu işin nasıl becerileceği hiç belirtilmemişti!.

Oysa bu dinin peygamberi, aynı zamanda devlet başkanıydı. Bu dinin asli kaynağı olan Kur'an-ı Kerim'de, devlet yönetimiyle ilgili birçok hükümler vardı. Böyle bir durumda peygamberi ve Kur'an-ı Kerim'i devletten nasıl ayıracak, cemaatin gözüne baka baka "Alemlerin Rabbi olan Allah (c.c.) bir devletin hangi hükümlerle idare edildiğine hiç kaşmaz!. Bu konuda halkın kaderini, politikacılara ve yöneticilere bırakmıştır!" ifadesini nasıl söyleyecekti?

Hem sormazlar mıydı kendisine "Peki hocaefendi! Allah devlet başkanlarını madem muhayyer veya başı boş bırakmıştı da, Firavunu neden helak etti?" diye!.

Ne diyecekti o zaman?

"Allah(c.c) bir devlet başkanı olan Firavun'u, insanları ezdiği, insanlara zulmettiği için değil, aralarındaki şahsi bir meseleden dolayı helak etti!." mi diyecekti?

Oysa geçmiş peygamberlerin hepsi, zalim devlet yöneticilerini Allah'a kulluğa davet etmişler ve toplumların idaresiyle ilgili hak hükümleri tebliğ etmişlerdi. Zulme rıza göstermeyen Allah(c.c), bütün insanları adalete davet etmiş ve bu adil hükümlerin ne olduğunu da Kur'an-ı Kerim'de beyan etmişti. Şimdi bütün bunları göz ve akıldaki ederek İslam'ın laik bir din olduğu nasıl anlatılacaktı?

Vaazdan önceki iki-üç gün hep bunu düşünmüş, fakat hiçbir çıkar yol bulamamıştı!.

Bu konuda Babanın ve bazı politikacıların söylediklerini tekrarlamaktan başka çaresi yoktu. Çünkü bu meseleyi en güzel onlar kıvırıyor, en saçma yorumu, en

büyük bir ciddiyetle onlar söylüyorlardı. Nitekim geçen haftaki cuma hutbesine bu düşüncelerle çıkmış, laikliğin dinsizlik olmadığını adeta bir politikacı gibi anlatmıştı. Fakat "Benim işçim, benim köylüm.." diyen Babanın üslubundan etkilenerek, vaazında "Benim cemaatim, benim müslüma-nım,"benim kullarım.." elemesi, cemaatteki birkaç kişinin nedense sinirlenmesine sebep olmuştu!.

"Herneyse" dedi kendi kendine!. Hutbede bütün anlattıkları için tekrar tekrar Allah'a tevbe etti. Zaten buna benzer bütün vaazlardan sonra tevbe etmeyi bir alışkanlık haline getirmişti. Bu haftaki vaazla ilgili resmi tebliğin gelmediğini düşününce, içinin yeniden rahatladığını hissetti.

Ama ne konuşacaktı?

Bu haftaki vaaz konusu ne olmalıydı?

Oraya vannea bir konu bulur konuşurdu!.. "Yok.. Yok.." dedi kendi kendine, konuşacağı konuyu yolda tasarlamalıydı.

Gençlik Kitabevinin önünden geçiyordu.. İçeride oturan ve birbiriyle konuşan iki genci görünce yüzünü buruşturdu

Ne inatçıydı şu gençler!.

Birşey okumasınlar, birşey öğrenmesinler, hemen ellerine kitabı alıyorlar, kapı kapı geziyorlardı. Kendisine de gelmişler, "Hocam bak kitapta ne yazıyor" demişlerdi.

Fesuphanallah.!

Sanki o bilmiyordu, sanki o okumamıştı kitapları!.

Ne olacak, hepsi ukalalık yapıyordu!. Hayatı tanımamışlardı, geçim derdini nereden bileceklerdi ki!. Onlar kendisine kitabı uzattıkları zaman, o da gençlere cebindeki borç listesini uzatacak ve onlara "Siz de bunu okuyun" diyecekti.

Ama, çocukla, çocuk olunmazdı ki!.

En iyisi sabretmektir ve kendisi de büyük bir olgunluk göstererek sabretmişti. Zaten kendisi gibi saygın bir vaize bu yakışırdı.

Adımlarını sıklaştırdı.

Biran önce oradan uzaklaşmalıydı. Ne olur ne olmaz, belki kitaplarda bir şeyler daha bulmuşlardır diye düşündü. Geçen hafta kitabevinin önünden geçerken onaltı, onyediyi yaşlarındaki çocuğun sözlerine canı çok sıkılmıştı. Çocuk kendisine bir tüccarmış gibi bakarak "İyi işler, bol kazançlar" demişti.

Oysa camiye gidiyordu, dükkan açmaya değil!.

Bu sözün o kadar tesirinde kalmıştı ki, cami cemaatını arkasına alıp, tekbir için ellerini kaldırırken, sanki dükkanın kepenklerini kaldırıyordu.

Herneyse" dedi.

Bu gençleri görünce aklına hep kelime-i tevhid geliyordu. Bu günkü vaazda kelime-i tevhid üzerinde durayım, cemaate bu kelimenin önemini anlatayım diye bir düşünce geçti içinden!.

Cami merkezi bir yerde bulunuyordu. Diğer vakitlerde birkaç kişiden fazla cemaat yoktu ama cum'a namazında tıklım tıklım dolardı. Hatta şimdiden gelip oturanlar büe vardı.

Evet, kelime-i tevhidi anlatmalıydı!.

Zaten gençler de kendisini bu yüzden tenkid ediyorlar, "Allah'a kul olmak için camiye gelen insanlara, kulluğun en önemli iki meselesi olan tevhid ve şirki neden anlatmıyorsun, bu gerçekleri neden gizliyorsun?" diyorlardı.

Bu ifadedeki "Gizlemek" kelimesi onuruna dokunuyordu. Oysa cemaatten hiçbir şeyi gizlemiyordu. Tevhid ve şirk meselesini de gizlememişti. Sadece bu gerçekleri anlatmamıştı, o kadar!.

Anlatmamak ayn şey, gizlemek ayrı şeydi.

Mesela para dolu cüzdanını kaybetse ve bu cüzdanının yerini bilen bir adam, ona cüzdanın yerini söylemese, cüzdanı gizlemiş mi olacaktı?

Durdu!. bu örnek hoşuna gitmemişti..

Tamam dedi kendi kendine, bugün kelime-i tevhidi anlatmalıydı.

Ama nasıl ve nereden başlayacaktı?

Konuşmak kolaydı fakat konuşmanın sonunda gelebilecek sorumluluk ve yükümlülükleri de bir gözden geçirmeliydi. Kaç kişinin bu yüzden başı derde girmişti. Allah'ı razı etmek isterlerken, devlet büyüklerini kızdırmışlardı.

Hiç böyle yapılır mıydı?

Burası başıboş bir ülke değildi ki!. Birçok namussuz başa geçmişti. İçinden söylediği "Namussuz" kelimesini acaba duyan oldu mu endişesiyle etrafına bakındı. Yakınında pek kimse yoktu fakat yine de dikkatli olmalıyım diyerek kendisini tekrar ikaz etti.

Kelime-i tevhid,

"La ilahe illallah",

"Allah'tan başka İlah yoktur, ancak Ailah vardır."

Neydi bu cümle?

Neler anlatıyordu?

Neyi tasdik ettiriyor, neleri inkar ettiriyordu?

Bir duygu ve düşünceyi anlatan kelimeler topluluğuna cümle deniyordu. Peki kelime-i tevhidi ifade eden bu cümle, günümüzde hiçbir şey düşündürmüyor, hiç bir şey anlatmıyor muydu?

Oysa ki bu cümle,

Resulü Ekrem(s.a.v.) döneminde tahtları, saraylan, köşkleri sarsıntıya uğratmış, yerle yeksan etmişti. Şimdi ise

"Elhamdülillah müsiümanız" diyen insanları bile etkilemiyordu. Çünkü bu cümleye değişik anlamı yüklenmiş, cümlenin gerçek anlamı ve etkisi kaybolmuştu. Kelime-i tevhidi yabancı olan bu batıl anlamları çıkarmak ve kelime-i tevhidin gerçek anlamını açıklamak ise hiç kolay değildi.

Camideki cemaatin durumunu tekrar gözden geçirdi. Kelime-i tevhidi açıklarsa, cemaatten İtiraz edenler olacaktı. Çünkü kelime-i tevhidin gereği olarak, insanlara ilahhk taslayan bütün politikacıların, insanlara ilahhk taslayan bütün İdeolojilerin, bütün sistemlerin, bütün devletlerin reddedilmesi gerekecekti.

Tevhid, sadece ve sadece Allah'a kulluk etmektir.

Hakim olarak, hüküm koyucu olarak sadece Allah'ı kabul etmektir. Allah'ın hükmüne rağmen hüküm koyan kişiler, hüküm koyan merciler varsa, Allah'ın

hukukuna tecavüz ederek insanlara ilahlık taslayan bu kişilerin, bu mercilerin reddedilmesi gerekirdi.

Cemaati düşündü!. Hayli saf olan bu cemaat kendisinden örnek ister "Allah'ın hükmüne rağmen hüküm koyan bu namussuzlar kimdir?" diye soru da sorarlardı. Olsun, sordukları zaman parmağıyla Ankara'yı göstererek "İşte oradakiler!." derdi.

Hemen durdu..

"Çüüş" dedi kendi kendine!. Farkında olmadan neler, ne tehlikeli düşünceler geçiriyordu içinden! Tıpkı genç müslümanlar gibi düşünmeye başlamıştı. Zaten o geçim derdini bilmeyen gençlere göre bu gerçeklerin anlatılması lazımdı. Nitekim bu konuda kendisine Örnek olarak falan caminin imamı Ahmed hocayı gösteriyorlardı. Söylediklerine göre bu hoca, cemaate tevhid ve şirkle ilgili bütün gerçekleri anlatıyormuş. Hatta şikayet üzerine soruşturmaya gelen savcı bile, hocanın anlattıklarını dinledikten sonra müslüman olmuş.

Peki ama,

kendisine gönderilecek olan savcının da müslüman olacağı ne malum!. Adam ya azılı kafirin biriye, o zaman ne olacak?

Evet, bütün bunları dikkate almalıydı. Uzun yıllardır tevhid ve şirkten habersiz olan cemaat, bu gerçeklerle karşılaştıkları zaman şüphesiz şaşıracaktı. Camide "Ey Allah'ım", camiden çıkınca "Ey parti liderim, ey devletim" diyen bu vatandaşların çoğu itiraz edecekti anlatılan gerçeklere. "Saptırmış bu vaiz, diğer imamlar, diğer müftüler bunu bilmiyor mu?" diyeceklerdi.

Ne diyecekti o zaman?

"Bu gerçekleri anlatmayan namussuzlar, dilsiz şeytanlardır" dese, bütün şeytanlar başına üşüşürdü!.

Ayrıca bu gerçekler, cemaati de dağıtırdı. Haftada bir kere cuma namazına gelerek cennetlik olduklarını zanneden bunca insan, cennetin böyle ucuz olmadığını anlayınca camiye de gelmezlerdi. Hiç değilse haftada bir kere do-ian bu camiler boş kalır ve miiyet, namazı, abdesti unutturdu. Hatta beş vakit camiye gelen hacılar ve emekliler de gelmez olurlardı camiye. Milleti camide cemaatleştirmeye çalışanlar da kızarlar ve belki de kendisini, yahudiye hizmet etmekle suçlardı.

Sıkıntı ile iç geçirdi!.

Oysa ne güzel namazı, abdesti anlatıyordu. Uzun uzadıya taharetlenmekten bahsediyordu!.

Hiçbir mahzuru olmayan bu konulan rahat rahat anlatabiliyordu. Ama iş tevhid ve şirkin anlatılmasına gelince, durum farklıydı. Çünkü kelime-i tevhidi ifade eden bu cümlemin altında çok manalar vardı. Bunlar anlatılmaya başlandığı zaman şirk ve müşrik kavramları da kendiliğinden gündeme gelecek ve işler o vakit daha da karışacaktı. Bilerek veya bilmeyerek Allah'tan başkasına kulluk edenler, tağuta isteyerek itaat edenler ateş püskürecekler-di. Bazıları "Yahu bu adam bize resmen müşrik diyor" diyecekler, bazıları da "Yok yahu resmen değil, bu âdâm gayriresmi olarak konuşuyor, bu adam İrticacı" diyerek yaygarayı

basacaklardı.

Bir çoğu da "Bu adam gerçekten sapıtmış. Bize nasıl müşrik der? Kıldığımız namazı, tuttuğumuz orucu, gittiğimiz haccı görmüyor mu? Bizden daha ne İstiyor? Gidip namaz kılmayanlarla, Allah'ı inkar eden ateistlerle uğraşsa ya!. Biz tağuta kulluk yapıyormuşuk!. İftiraya bak.. Biz daha tağut kelimesinin ne olduğunu bilmiyoruz, değil ki ona kulluk yapalım.." diyeceklerdi. Kalbi yine sıkışmıştı!.

Geçirdiği iki kalp krizini hatırladı. O zaman ölmemiş-ti ama birgün mutlaka ölecekti. Anlattıklarından ve anlatmayıp sakladıklarından, yani saklamak değil de, saklama-yıp anlatmadıklarından hesap verecekti. Kalbi daha fazla sıkıştı!.

"Hakkımda ne derlerse desinler, anlatacağım" dedi, Anlatması lazımdı. Çünkü bir insan sadece namaz kılmakla, sadece oruç tutmakla müslüman olmazdı, olamazdı. İslam'ın ilk şartı, kelime-i tevhid idi. Kelime-i tevhidin manasını ve gereğini bilmeden, bu gerçeği tasdik etmeden bir insanın müslüman olması mümkün değildi. O halde anlatmalıydı, anlatmalıydı bu gerçekleri.

Evet,

anlatacaktı! İster sapık desinler, ister bağırsmlar, isterlerse camiye hiç gelmesinler, anlatılması gereken gerçeği anlatacak, hiç olmazsa üç-beş insanın kurtulmasına vesile olacaktı.

Ammaa ya hükümete şikayet ederlerse?

Gerçi şikayet etmeleierine de gerek yoktu. Çünkü caminin hopörlörü dışarıya da uzanıyordu.

"Ooo oooff" diyerek sakalsız yanağını kaşıdı.

Ne yapmalıydı?

Konuşması mutlaka faydalı olacaktı.. Cuma namazına gelen gençleri düşündü. Temiz bir yaprak gibi olan bu gençlere, bu samimi gençlere mutlaka anlatılmalıydı. Kim-bilir belki cemaatten de bu konuları merak edenler vardı.

Ama sormuyorlardı ki!..

Bankadan alınan faizle ne yapılacağını, köprü ve baraj senetlerinin gelirini soruyorlar, kelime-i tevhidin gerçek manasını sormuyorlardı!.

Muamelattan sormuyorlardı!.

Allah'ın dostuna dost, düşmanına düşman olmanın ne anlama geldiğini sormuyorlardı!.

Allah'ın dostunun ve düşmanının kim olduğunu sormuyorlardı!.

Allah'ın hükmüne rağmen hüküm koyanların kim olduğunu sormuyorlardı!.

Gayriihtiyari içinden yükselen

"İyi ki sormuyorlar" ifadesinin, Rahmani mi yoksa nefsani mi olduğunu pek anlayamadı.

Camiye epey yaklaşmıştı.

Ticarethanesinin kapısını kapatarak cuma namazına gelmeye hazırlanan tüccar Arif bey kendisini görmüş, hürmetle selamlamıştı. "Namussuz herif" dedi içinden. Yaptığı işin kılıflı tefecilik olduğunu söylese, kendisine bu hürmeti göstermezdi. Vitrindeki mobilyayı görünce, evini hatırladı. Evindeki yatak odası

takımını, avizeleri ve diğer eşyaları düşündükçe keyiflendiğini hissetti. Evinde pek eksik yoktu. Karısı aklına gelince "Allah beni onsuz bırakmasın!" diye halisane bir duada bulundu. Becerikli karısının yaptığı çörekleri, börekleri hatırlayınca sanki yeniden acıkmıştı.

Bugün de kalbura basma yapacaktı!.

Televizyon geldi aklına, cuma olduğuna göre ikinci kanalda sinema vardı. Kalbura basmayı filmi seyrederken yedi.

Camiye varınca tüccar Arif beyin hediye ettiği saatine baktı.

Cumaya beş vardı!.

Şimdiye kadar birçok kez, cuma namazına gelirken kelime-i tevhidi anlatmayı düşünmüş fakat cumaya beş kala bu düşündüklerinden vazgeçmişti!.

Vakit, yine cumaya beş vardı ve ne konuşacağını yine pek bilmiyordu. Kelime-i tevhidi, hapiste olan müslümanları, tüccar Arif beyi, yeni misafir odası takımını, avizelerini, halılarını, karısını, kalbura basmayı ve televizyondaki fiimi tekrar düşündü.

Karar vermişti.

Daha erkendi!. Kelime-i tevhidin anlatılması için zaman ve zemin müsait değildi. Bu düşünce sanki içini rahatlatmıştı. Zaman ve zemin müsait olsa elbette, elbette anlatırdı.

Hiç kimseden korkmadan kürsüye çıkar, tevhid ve şirkin ne olduğunu açık açık herkese anlatırdı. Çünkü biliyordu, biliyordu bütün bu gerçekleri. Sahi ya, o bu gerçekleri camilerde değil, kitaplarda Öğrenmişti. O halde bu meseleleri bilmek isteyenler de kitablardan Öğrenebilirdi. Bu meseleler, böyle bir zamanda camilerde anlatılamazdı ki!

Hatta geçenlerde müftü efendi kendisine vaazda ne anlatacağını sormuş, o da şakadan, şaka olsun diye,

Vallahi şaka olsun diye, "Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, onlar kafirlerin ta kendileridir.." mealindeki Maide suresi 44. ayet-i kerimeyi cemaate açıklayacağını söylemişti!

Aman Ya Rabbü.

Sen misin bunu diyen? Müftü öyle kızmış, öyle bağırmıştı ki, o zamandan bu yana değil bu ayet-i kerimeyi, Maide suresinden hiçbir ayet-i kerimeyi okumaya cesaret edememişti.

Müftü olacaktı sözde,

şaka söylediğini nedense anlamamıştı!. Oysa bu gibi ayet-i kerimelerin açıkça anlatılmayacağını, geçim sorumluluğu taşıyan her din görevlisi bilirdi!.

Zaman ve zemin müsait olsa, tabi ki bu durum değişebilirdi. Fakat şimdi müsait değildi. Bu gibi gerçekler, cemaat içinde fitne çıkarırdı!.

Cumaya beş kala yine fikrini değiştirmiş ve bu gibi tehlikeli konulan şimdilik anlatmayayım düşüncesiyle camiye girmişti!.

Caminin bahçesinden geçerken,bahçedeki yeni yeni tomurcuklanan ağaçlar dikkatini çekti. Evet, ağaçlardan ve ağaç dikmenin faziletinden bahsedebilirdi. Konuşma konusunu bulduğu için sevindi. Sık sık anlattığı bu konu için

hazırlanmasına da gerek yoktu.

Büyük bir huzurla camiye girdi.Cemaatten birisinin hürmetle tuttuğu cübbesini giyerek, kürsüye oturdu. Bu kürsü oldum olası çok hoşuna gidiyordu. Cemaate göz gezdirdi ve kendisinden emin bir sesle konuşmaya başladı.

Müezzin vakit ezanını okurken, cemaat birbirini dürtüklüyor, uyuyanlar birer birer uyandırılıyordu..

Bıçkı

Marangozhanenin ortasına yerleştirilmiş olan bıçkı, keskin bir hırıltı ile çalışıyordu. Bıçkının bu keskin hırıltı ile ne dediğini anlamaya çalışıyorum.

Fakat nafile!.

Büyük bir hızla aynı sevi, aynı sözü tekrarladığını sanıyorum. Ancak anlamıyorum, anlıyamıyorum ne dediğini!.

Uzunluğu ne kadar olacaktı?

Bu anlaşılır söz ise marangozun. Bıçkının tahtasına geçirilmiş ölçü kağıdına bakarak.,

Birotuzbeş!. diyorum.

O kadar var mıydı? diyerek çiviye takılı kağıdı almak istedi. Elinden kayan ölçü kağıdı döner testerenin arkasına doğru düşerken, ani bir refleks ile kağıdı havada yakalamak düşüncesiyle elini kağıda doğru hızla uzattı.

Aman Ya Rabbü.

Bir insan için, tahammül edilmesi zor bir görüntüyle karşılaşıyorum. Hareket halindeki testerenin arkasındaki kağıda uzanan el, ölçü kağıdıyla birlikte bıçkının üzerine düştü!.

Sadece elim veya ayağım değil. Sanki bütün uzuvlarım bir anda ve birer birer ikiye bölündü sanki!.

Dehşetli bir şaşkınlık İçindeydim.

Marangoz ise elsiz kaian ve kan fişkırان koluna sessiz bir hayretle bakıyordu.

Marangozun büyük abisi, harekete geçen ilk insan oldu. Kardeşinin kolunu kesik yerinden kavrayarak, onu dükkanın önüne doğru sürükledi. Şaşkınlıktan kurtularak bir araba iie acilen hastaneye gideceklerini anladım.

Onlarla birlikte ben de caddeye fırladım.

Aşağı yoldan anadol kamyonet geliyordu. Durdurduk. Şoförün yanında oturan adam durumu görünce hemen arabadan inerek, şoför mahalline yaralının ve abisinin binmesine yardım etti. Anadoi kamyonet hastaneye doğru hemen hareket etti.

Kamyonetin arkasından bakarken, ne olacağını, ne olabileceğini düşünüyordum. Nerden duyduğumu bilmiyorum, eskiden böylesi durumlarda kızgın yağla veya ateşle yarayı dağarlarmış!

Kanı böyle durdururlar,

yarayı böyle kapatırlarmış!.

Bunlar geldi aklıma. Zamanımızda ise tabi ki böyle değildi.

İlaç kullanılıyor,
kopuk damarlar pens ve dikiş ile kapatılıyordu. Hatta kopan bir uzvu, tekrar aynı yerine dahi ekleyebiliyorlardı.
Bunu düşününce aklıma kopan el geldi. Hemen dükkana girdim.
Götürmemişlerdi el!
Bıçkı hala çalışıyor, kopuk motorun sarsıntısı ile bıçkının demir tablası üzerinde titreyerek duruyordu. Eli almam ve onların arkasından hastaneye yetiştirmem lazımdı.
Bıçkının üzerindeki ele, elimi uzattım. Eli, kopuk ve kanlı tarafından değil de, parmaklarından tutmak istedim. Hafif açık olan parmaklar, ısrarsız bir kasıntı içindeydi. Parmaklarından tutarak kaldırdım. Tuttuğum bu parmaklarda, bana hüznün veren bir sıcaklık vardı.
Bu yaşıma kadar binlerce eli yüzbinlerce kere tutmama rağmen, sanki bir eli ilk kez, ilk defa tutuyordum!.
Böyle bir durumda kesik uzvun hayati özelliklerini kaybetmemesi için hastahaneye bir naylon torba içinde götürülmesi gerektiğini hatırladım. Yeni aldığım gömleği jiletinden çıkardım ve eli jilatin torbanın içine koyarak ağzını kapattım, Artık biran önce hastaneye gitmem lazımdı.
Caddeye çıktım.
Kısa bir süre sonra gelen taksiyi, elimi ve elimdeki eli kaldırarak dururdum. Hastaneye doğru giderken kucağımdaki ele, derin bir merhametle bakıyordum. Ele parmak uçlarımla değiyor, bu eli parmak uçlarımla okşuyordum.
Bir eldi bu!.
İnsanın hayatında, insanın eylemlerinde oldukça önemli bir yeri vardı.
Herşey elle tutuluyor, elle kaldırılıyor, elle yapılıyor.
Yemek elle yiyiliyor, elbiseler elle giyiliyordu. İnsan için gerekli işleri, hiç bıkmadan, hiç usanmadan, hiç ayırım yapmadan bu eller yapıyordu. Bu ellerle taharetleniyor, namaz kılacağımız seccadeleri bu eller ile dokuyorduk.
Yazıyı da bu eller ile yazmıyor muyduk?
Düşüncelerim bu noktaya gelince kendimde, kendi benliğimde kilitlenmişim sanki. Yazı, gerçekten elle yazılıyordu.
Ben ise, kendisine yazar denilen biriydim!.
Müslümandım ve müslümanlar arasında bir yazardım. Efendim (s.a.v.)'in "Müslümanlar bir vücudun azaları gibidir..." hadis-i şerifini hatırladım. Bu hadis-i şerife göre müslümanlardan meydana gelen bir vücudun, ben de bir uzvu sayılırdım.
El ile yazıldığına göre, belki de bir eldim!.
Kucağımdaki ele tekrar baktım. Hiçbir aynada, kendimi bu kadar açık görmemiş ve hiçbir zaman kendime bu kadar acımamıştım.
Kendi yüreğim, kendim için parçalanmıştı sanki!.
Bu kopuk elde, ayrılığın acısını, parçalanmışlığın gerçek, en gerçek veçhesini görüyordum.
Şimdiye kadar birçok yazıda, birçok makalede müslü-manlann ayrılığından,

müslümanların parçalanmışlığından bahsetmiştim.

Fakat ayrılığın acısını, parçalanmışlığın ızdırabını ilk kez bu elde görüyor, ilk kez bu el ile hissediyordum.

İşte halimiz buydu!.

Parça parça olmuş uzuvlar gibiydik.

Müslümanlar hak ve hakikatte cemetmesi gereken camiler İse, resmi ideolojinin amansız tahakkümü üe bıçkılarla dolu marangozhanelere dönmüştü.

Ve bıçkılar, bu memleketin öz kaynakları ile çalışan bıçkılar, hutbeye benzemeyen keskin hırıltısı ile, Amerikan Ulusal Marşını çalmaya devam ediyordu..

Düşünmesini Seven İnsandı.

Övmek veya övülmek gibi olmasın, düşünmesini seven bir insandı.

Her fırsatta düşünür ve düşünmekten, düşünür bir insan olmaktan kıvanç duyardı. Etrafındaki kimseler onun değerini bilmeseiler de, o kendi değerini bilir ve düşünmeyen insanlardan iltifat beklemeydi.

Düşünmeyen insanlar, düşünen insanların değerini nereden bileceklerdi ki!.

Kızardı onlara, nefret ederdi düşünmeyen insanlardan ve sık sık ikaz ederek uyarmak isterdi onları.,

Neden düşünmüyorsun?

Neden düşünmüyorlar?

Gerçi onların neden düşünmediklerini düşünmez fakat yine de nefret ederdi onlardan!. Çünkü kabul edebileceği hiçbir mazeret yoktu, Düşünmeliydi insan ve düşünmeliydi bütün insanlar. Geçenlerde dört yaşındaki çocuğu oyuncağını kaybetmiş ve çocuğuna "Düşün oğlum. Düşünerek bulabilirsin" demişti. Çünkü, tüm insanlar küçük yaşta düşünmeye başlamalıydı. Çocuk ise üç-beş dakika sonra yanına gelmiş "Baba, ben düşündüm bulamadım. Hadi benim yerime sen düşün de bul!" demişti.

Çok sinirlenmişti bu cevap karşısında!.

T.C, vatandaşlarındaki yaygın hastalık, çocuğuna da bulaşmış mıydı?

İnsan, kendi meselesini kendi düşünmeliydi!. Sizin yerinize başkaları düşünürse, kafanız dertten, sırtınız semerden kurtulabilir miydi?

Son yetmiş yıldır başkaları tarafından düşünülen T.C. vatandaşlarının durumu belliydi işte!. Kendi meselelerini kendileri düşünmeyen bu insanlar, düşünür değil, düşkün olmuşlardı.

Evden ayrılırken yorgun ve huzursuz olduğunu hissetti. Gece uyuyamamıştı. Uyuyamama nedenini düşününce aldığı derin nefes ile göğsü kabardı.

Düşünmeyen insanlar uyurken, o düşündüğü için uykusuz kalmıştı. Yolda yürürken uykusunu kaçırarak meseleyi yeniden düşünmeye başladı. Çünkü bütün gece düşünmesine rağmen bir minareye ineceği rivayet edilen Hz. İsa (a.s.)'ın nereye ve hangi minareye ineceğini bulamamıştı.

Bu sıradan bir mesele değildi!.

Ya ineceği minarenin kapısı kapalı olursa, minareden nasıl inecek ve nasıl dışarıya çıkacaktı?

Bu düşünölmeli ve ineceği minarenin kapısı mutlaka açık bırakılmalıydı.

Hem hangi vasıfla inecekti İsa Aleyhisseiam?

Peygamber vasfıyla inse olmazdı. Çünkü son peygamber (s.a.v.) gönderilmişti.

Son peygambere ümmet olma vasfıyla inse ne olacaktı?

Onbeş yirmi senedir makam koltuğunun yumuşaklığına alışan müftüler bu makamlardan inip, kendileri gibi(!) Ümmet-i Muhammed'den olan bir mümine tabi olacaklar mıydı?

Eee e, ne olacaktı?

"Ahh şu düşünmeyen insanlar" diye iç geçirdi. Düşünmeyen insanlar, düşünmezlerdi böyle önemli meseleleri.

Çiselemeye başlayan yağmur canını sıkmişti. "Şemsiyeyi evde unuttum" diyecekti kendi kendine, fakat diyemedi. Çünkü kendisinin değil karısının suçuydu, karısı unutmuştu şemsiyeyi vermeyi!.

Kadın milleti değil mi düşünmezlerdi ki!.

İnsan hiç havaya bakmaz mıydı ve havayı bulutlu görerek şemsiyeyi kocasına vermez miydi? Hanımının düşüncesizliği yüzünden ıslanıyordu işte.

Otobüs durağına gelmişti.

Sıraya girdi ve otobüsün gelmesini beklemeye başladı. Biletlerini çıkararak ellerinde tutan sıradaki insanlara gülümseyerek baktı. Daha otobüs gelmeden biletlerini hazırlıyorlardı. Halbuki bilet çıkarmak bir anlık işti. Bunda acele davranmaya ne gerek vardı?

Otobüs gelince elini cüzdanına atarak ilerlemeye başladı. Aksilik bu ya bileti kalmamıştı!. Otobüse attığı adımını geri çekerek bilet almak için kuyruğa yöneldi. Bilet kuyruğunun uzunluğu sıkıntısını daha da arttırdı. "Ah şu memleketin kuyrukları" dedi içinden.

Kuyruksuz ne vardı şu memlekette?

Bayrak, bir milletin sembolü olduğuna göre bu milletin bayrağındaki yıldız, kuyruklu yıldız olmalı ve bu kuyruklu yıldız. kuyruklarda ömür tüketen halkı temsil etmeliydi. Bu düşüncesinin, kanunlara aykırı olacağı endişesiyle irkildi!. Hemen uzaklaştı bu düşünmeden.

Çünkü kanunlara aykırı düşünmek istemezdi.

Bilet sırasının daha ne kadar olduğunu anlamak için önündeki şemsiyelerin altından vezneye baktı. Elindeki çantayla vezneye yaklaşan adam dikkatini çekmişti. Adam veznenin arka penceresinden parayı uzatarak bilet almıştı. 'Namussuz herif' diye bağırarak istedi. Bekleyenlere hiç saygısı yoktu bu herifin. Kılık-kıyafetine bakılırsa önemli bir adamdı. "Ahh torpil ahh" dedi. Sırada beklerken, iki-üç beyefendinin daha veznenin arka penceresinden bilet alması derdine dert katmıştı.

Fakat ne yapabilirdi ki?

Ya bu deveyi güdecek veya bu diyardan gidecekti. Veznenin arka penceresine yaklaşan bir fabrika İşçisini görünce yüzü gülümsedi. Veznenin arka

penceresinden parayı uzatan fabrika işçisine gülümseyerek bakıyor ve içinden "Evladım hiç sana verirler mi? Haddini b sene" diyordu. Yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu Çünkü o da veznenin arka penceresinden bilet almıştı!.

Karar verdi!.

Kendisi de veznenin arka penceresine gidecek ve bilet isteyecekti.

Vermezlerse basardı yaygaraydı!.

Hadi o kelli felli adamları bir kenara bırakalım, o fabrika işçisinden ne eksigi vardı!.

Fakat yine de sırasını kaybetmemek için arkasındaki yaşlı kadına "Şimdi geleceğim" diyerek sıradan çıktı. Sırasını garantiye almanın sevinciyle veznenin arka penceresine yanaştı. Orada oturan ve bilet satan ikinci bir memuru -görünce şaşırmıştı.

Şey.. Bilet satıyor musunuz?

Beyefendi burada neden oturduğumuzu sanıyorsunuz? Tabi ki bilet satıyoruz.

Yani iki vezne olarak mı çalışıyorsunuz?

Beyim lafı uzatma!. Ne istiyorsun?

Biletini almış ve otobüse binmişti. Otobüs hareket ederken bilet kuyruğunda bekleyen insanlara bakarak "Ah şu düşünmeyen insanlar" dedi. Düşünmeyen bu insanlarda kuyruk hastalığı vardı. Nerede bi kuyruk görseler hemen girerlerdi.

İnsan düşünür, çevresine bakar!.

Yan tarafta bomboş vezne dururken bir veznenin önünde kuyruğa girmenin alemi ne?

Otobüs Konağa doğru ilerlerken burnuna geletti. sarımsak kokusundan rahatsız olmaya başlamıştı. Yanibaşın-da oturan adam sarımsak kokulu nefesini, nefesi kuvvetli hocalar gibi yüzüne üflüyordu. Otobüs kalabalık olmasa arka tarafa doğru ilerleyecek ve bu q\ s kokulu nefesten kurtulacaktı.

Yerinde kıpırdanırken sıkıntı içinde iç geçirdi!.

Peygamber (s.a.v.) sarımsak yiyen mescide gelmesin buyurmuştu. "Ne güzel buyruk" dedi kendi kendine.

Aslında otobüslere de binmemeleri lazımdı!.

Hem melekler de hoşlanmazmış bu kokudan ve uzaklaşmış sarımsak yiyen kimsenin yanından. Nitekim kendisi de hoşlanmıyordu, kendisi de uzaklaşmak istiyordu bu sarımsak yiyen adamın yanından.

"Acaba ben de melek miyim?" diye bir düşünce geldi aklına!.

Ellerine baktı, burnunu kaşıdı ve "Yok canım" dedi içinden. Fakat düşünen bir insan olarak düşünmeye de devam ediyordu. Sanmsağı ve meleklerin uzaklaşmasını tekrar düşündü. Sarımsak insanların tansiyonunu düşürüyordu. Demek ki meleklerin uzaklaşması ve tansiyonun düşmesi arasında da bir bağlantı vardı. Kimbilir belki de melekler uzaklaştığı için tansiyon düşüyordu.

O halde tansiyonun yükselmesi, meleklerin gelmesine apaçık bir işaretti. Uzun yıllardır şikayette bulunduğu yüksek tansiyonundan, ilk defa gurur duyduğunu hissetti.

Otobüsten inmiş, dükkana doğru ilerliyordu. Vitrindeki bazı kitapları görünce

"Melekler ve Tansiyon" isimli bir kitap yazma isteği belirdi içinde.

Fakat kim okuyacaktı ki?

Düşünmeyen insanlar ne anlardı böylesine ciddi meselelerden!.

Bunları düşünürken, İsmail isimli bir müslüman girmişti koluna. Severdi bu müslüman ve hoşlanırdı onun konuşmalarından. Herhalde o da dükkana gidiyordu. Yolda yürürken melekler ve tansiyon hakkındaki düşüncelerini açıkladı. İsmail hem dinliyor, hem de tebessüm ediyordu. Kendisini dinledikten sonra kendisinin anlattığı gibi ilmi bir karşılık vermemiş, fakat yüksek tansiyonda ölen bazı kafir-larin ismini zikretmişti.

Ne de olsa gençti,

daha anlamazdı böyle meselelerden!.

Bir büyük olarak hoşgördü ve ısrar etmedi melekler ve tansiyon hakkındaki görüşlerinde. Sonra İsmail'i dinlemeye başladı. Anlattığına göre insan, insanın fitri yapısı, insan fıtratının maruz kaldığı cahili müdahaleler ve insanla toplum arasındaki ilişkileri araştırıyor ve düşüncelerini bu gibi konularda yoğunlaştırmış. Cevap vermedi,

sadece başını sallayarak aynldı İsmail'in yanından Alaylı bir tavırla bükülen dudaklarından, herkes tarafından çiğnenen kaldırımlara şu fısıltılar dökülmüştü., Sanki düşünülmesi gereken başka konu yok?

Bir Tiyatro Anısı

Bugün tiyatroya gideceğim.

Uzun zamandır tiyatroya gitmemiş olsam da, tiyatroya karşı ilgisiz olduğumu veya sadece görüntüye takılan seviyesiz bir seyirci olduğumu söyleyemem. Birçok batılı ya-zann fikri eserlerde veremedikleri mesajı, yazdıkları ve yönettikleri sahne oyunlarında verdiklerine şahit biri olarak, tiyatronun toplumsal önemini ve etkinliğini hiç küçümsemiyorum.

Kulağa, göze ve akıla hitap eden bu olay, hiç kuşkusuz ki bazı katı tutumlarla yadırganabilecek veya yargılanabilecek bir olay değildir.

Saat yediye doğru İnsan Dergisinden ayrılarak tiyatronun sahneye konulacağı Ülkü Sineması'na doğru yola çıktık. Bizimle birlikte gelen ve açıklarını bastırmak için birer porsiyon kuru fasulyeye razı olan Selman Akyol ve Ahmet Refik isimli oyuncu kardeşlerimize ve kendimize, ikinci sınıf bir lokantada kuru ziyafeti çektikten sonra üçüncü sınıf bir kahvehaneye geçtik.

Ulvi Alacakaptan kardeşimiz de buradaydı!.

Herhalde bir yere oturabilmenin ve iki yudum çay içebilmenin anlamlı mücadelesini veriyordu. Tabi ki bu mücadelede yardımcı olduk kendisine. "

Bir masaya oturarak ve çay söyleyerek ve sigara dumanlarından birbirimizi görmeye çalışarak ve kahvenin gürültüsünden birbirimizi anlamaya gayret ederek biraz konuştuk.

Vakit yaklaştığı için kalkmamız gerekiyordu.

Sinemanın önüne gelen ekip arabalarına gülüp geçerek kapıya ulaşabildik.

Müslümanların yaptığı her şeye Özel bir ilgi gösteren bu ekip arabalarını, yakın zamanda müslümanların nikahlarında, iftar ziyafetlerinde de görürsem hiç şaşırmayacaktım!.

Dergideki biletlerin hepsi satıldığı için ben biletsizdim. Ulvi koluma girerek ben pasaportsuzu gümrükten geçirdi. Yer bulma sorunumuz ise kısa bir cümleyle halledilmişti.

Önemli değil abi, protokole oturturuz.

Ahmed ve Taceddin'le birlikte aldılar bizi protokole oturtular. Bazı kardeşlerimiz sinemanın arka sıralarında yer bulma mücadelesi verirken, biz protokole oturmuştuk işte!.

Ahmet hayli sıkıntılıydı.

Yüz kızartıcı bir suçtan dolayı sanık sandelyesine oturtulan bir suçlu gibi başını önüne eğmiş ve "Abi utanıyorum, arkalara geçsek.." diyordu. "Utanma Ahmet, utanılacak ne var?" diyemedim. Utanılacak bir şey olmalıydı ki, aynı benzer duyguları ben de yaşıyordum. Gerçi protokolün ne olduğunu da bilmiyordum. Diğer tarafımda oturan Taceddin'e sordum.,

Ya Taceddin, şu protokol ne demek? Kendisine soru sorulan, kendisine soru sorandan

farklı değildi. Omuzlarını kaldırarak "Bilmiyorum" dedi. Merak etmeye başlamıştık şu protokolü!.

Profesörle veya propagandayla veya profille veya protestoyla veya proteinle ilgisi olup olmadığını tartıştıksa da bir sonuca varamadık.

Ancak Şevket Kazan ve müslüman bildiğimiz bazı simalar bizimle aynı bölümde oturduğuna göre kötü bir yer olmasa gerekti. Acaba!.

Abi boşver ya! Mühim olan sahneye yakın oturup, oyunu daha iyi izlemek değil mi?

Aferin şu Taceddin'e, rahatlaşmıştı beni!.

Tabi ya, mühim olan oyunu daha yakından izleyebilmektir. Hem biz protokole oturmamıştık ki, onlar bizi protokole oturtmuştu.

Biraz rahatlamıştım..

Başımı arkaya çevirmeye cesaret ederek sinemanın komple dolduğunu gördüm. Sinemanın kapasitesini bilet fiyatlarıyla çarpıp, masrafları bir bir düşükten sonra kalan kırıntıyı sanatçı arkadaşlarımıza taksim ettiğim zaman, bu işin para için yapılmadığını bir kez daha anladım. O halde bu sahnelerde mücadele veren müslümanların birçok imkanlardan yoksunluğu, bunları desteklemeleri gereken diğer müslümanların sadece kalbi destekleriyle yorumlandığı zaman hiç de şaşırtıcı değildi.

Hasan Nail Canat gibi fedakar bir müslümanın, yıllarca süren garip mücadelesi neden şaşırtıcı olsun ki!

Ulvi Alacakaptan'ın gülüp de geçemediği dram bu değil miydi?

Malzeme taşıyıcısı, yerleştiricisi, düzenleyicisi, kontrol edicisi ve ek iş olarak da oyuncu olan Selman, sahneye çıkarak dekorları ve sahne düzenini son kez ayarladı.

İyi ki fasulye ısmarlamıştık kardeşimize. Yüzüne renk, hareketlerine canlılık gelmişti!.

Ve ışıklar söndü

Ve İran'lı müslüman Muhsin Mahmelbafın yazdığı "Başkasının Ölümü" adlı oyun başladı..

Ulvi ile daha önce tanışmamıza rağmen ilk olarak bir oyununu seyredecektim. İtiraf etmem gerekirse fazla umudlu değildim. Birçok profesyonel oyuncuyu yakından tanıdığım için beğeni seviyemin altında bir oyunla karşılaşacağımı bekliyordum.

Ayrıca Ulviyi tanımış olmam, kendisiyle ilgili bir değerlendirmede onun için bir dezavantaj olacaktı. Çünkü bir sahne sanatçısı için en tehlikeli eleştirmen, o sanatçıyı günlük yaşantısında tanıyan eleştirmendir. Sanatçının görünür kimliğini bilen bir eleştirmen için sanatçının oyununu detaylı bir şekilde tahlil edebilmek oldukça kolaydır. Burada dikkat edilmesi gereken husus, sanatçının gerçek kişiliği ile üstlendiği rol kişiliği arasındaki ayırıcı sahanın belirlenmesidir. Gerçek profesyoneller bütün bir oyun boyunca bu ayıncı sahayı ihlal etmedikleri gibi, bunu başarabilmek için fazla da zorlanmazlar. Kendi kişiliklerinden oldukça uzak olan rol kişiliklerinin zirvelerinde dahi, bunian rahat adımlarla yürürken görürsünüz.

Tabi ki sahne sanatçısının başarısı, oyunu yazan senaristin başarısıyla bütünlük kazanabilmektedir. Senaristin kaleme aldığı ve kalemiyle biçimlendirdiği kişilik, gerçeklerden uzak, fitrata yabancı, muğlak veya zikzaklı bir kişilikse, bu kişiliği oynayan sanatçı profesyonel olsa dahi, amatör görüntüsünden kurtulamaz.

Dikkatli bir şekilde izlediğim oyunun merkez kişiliğini Ulvi Alacakaptan üstlenmişti, ölümü simgelemek gibi sanatı ve sanatçıyı zorlayan bir kimliği Hasan Nail Canat oynarken, genç bir kardeşimiz olan İbrahim Sadri yaşlı bir komutanı ve yaşlılığı yansıtıyordu.

Bütün bir oyun boyunca bağırarak zorunda kalmaları, sahnedeki olayı doğal akışından uzaklaştırıyor olsa da, bu eksikliğin müsebbibleri tabi ki kendileri değildi. Çünkü yaka mikrofonlarının bulunmadığı veya ses düzeninin kuvvetli olmadığı bir sahnede oyun sergilemek, yüzbinlerce kişiye amigoluk yapmaktan daha zordur.

Konuşarak fısıldamanız. bağırarak konuşmanız ve ses tellerinize merhamet etmeden çılgın atarak bağırmanız gerekmektedir.

İmkanlardan yoksun böylesi sahnelerde rahat bir oyun sergileyebilmek gerçekten mümkün değildir. Oyun sırasında yere yatarak can çekişen Ulvi Alacakaptan'ı Hasan Nail Canat'ın kucaklaması ve mikrofona yakın bir sandelyeye oturtması, bu imkansızlıkların getirdiği bir zorlamaydı.

Ancak bu zoraki hareketin dahi, ufak bir nedenle tabi olarak yapılması ve seyirciye hissettirilmemesi ise, bu oyuncuların başansını göstermektedir.

İki perde boyunca sahnede gördüğümüz Ulvi Akaca-kaptan'ın, sahnedeki ses düzeninin zayıflığını ses tellerini zorlayarak doldurmaya çalışması ve bu çetin

mücadeleyi oyuncu kimliğinden uzaklaşmadan, büyük bir performansla oyun sonuna kadar başarıyla götürebilmesi gerçekten şaşırtıcıydı!.

Mejasmı açık ve somut bir şekilde başarıyla veren oyun bittiği zaman, bütün seyircilerle birlikte ben de sahnedeki bu kardeşlerimi alkışlıyordum. Böylesi kısır imkanlarla bu verimli olayı gerçekleştiren ve zoru başaran bu kardeşlerimi hiç zorlanmadan yürekten alkışlıyordum.

Ancak, alkış yeterli miydi?

Alkışlarla, bu sahnelerimizdeki boşluklar doldurulur muydu?

Elbetteki bu müslümanlara,

bu kardeşlerimize alkışların da ötesinde sahip çıkılması ve yardım edilmesi gerekiyordu. Topluma ulaştırılma-sı elzem olan birçok mesajı sahne çalışmalarlarıyla somutlaş-tırarak insanlara sunan ve böylesine önemli bir boşluğu doldurmaya çalışan bu müslümanlara, ciddi bir şekilde yandaş ve arkadaş olunması gerekiyordu. Çünkü "Başkasının ölümü" adlı bir güzel oyunu sahnelendiren bu güzel insanlar, başkası veya başkaları değildi!..

Ördekname

Soğuk bir aralık sabahı.

İmsakten Önce yola çıkmış, sabah namazını yolda kılmıştık, önemli olan gün doğmadan önce Manisa dolayladaki Nift çayına varmak ve bu çayla birleşen dere ya-taklarındaki ördeklerle karşılaşabilmektir!.

Dere yatağı ile demiryolu köprüsünün kesiştiği yerde arabalardan indik. Bu konuda oldukça uzman olan avcı arkadaşlarımız hemen silah ve fişeklerini kuşanıverdiler.

Bense henüz silahımı monte etmekle uğraşıyor ve bunu beceremeyeceğimi anlayınca, İsmail'den yardım istiyordum.

İsmail silahı hemen monte etti.

Geriye silaha fişekleri takmak kalmıştı. Fakat belimdeki fişeklikten bu fişekleri çıkarabilmek de benim işim değildi. O kadar uğraşmama ve asılmama rağmen bu fişekleri yerinden çıkaramıyordum.

Sağolsun, iki-üç arkadaş bu işime de yardımcı oldular ve tüm fişekleri birkaç santim yukarı çekerek, rahatça çıkmasını sağladılar.

Artık hazırdık.

Dört kişi demiryolu köprüsünden derenin karşı kıyısına geçtik. Stratejimiz belliydi!. Derenin her iki tarafından dörderli grup halinde yürüyecek, karşımıza çıkan avı, sekiz kişiden birimiz veya sekizimiz vurmaya çalışacaktık.

Dere boyunda yeni yürümeye başlamıştık ki usta avcılarımızdan İsmail "Lekoşe, lekoşe.." diyerek haykırmaya başladı.

Sabahın sessizliği,

birbirini takip eden silah sesleriyle bir anda parçalandı. Lekoşe ise silah seslerinin ritmine göre kanat çırparak, grubun en arkasında bulunan benden tarafa doğru geliyordu: Tabi ki ben de silahımı doğrultarak ateşledim. Fişeklere

karşı şerbetli olup-olmadığını bilmediğim lekoşe, kanatlarını aynı tempoyla çırparak bizden uzaklaştı.

Gez, göz, arpacık istikametinde birazcık durma nezaketini göstermeyen bu lekoşe, hiç şüphesiz ki avcılar değil, avlananlar derneğine gidecek ve "Sekiz avcının onaltı fişeğinden hiç yara almadan buraya geldim!." diyerek, bizleri rezil eden bir konuşma yapacaktı.

Tabi ki yalan bir konuşma olacaktı bu!.

Çünkü kendisine onaltı değil, onbeş fişek atılmıştı. Ben birinci fişeğin tetiğini çekmiş, ikinci fişeğin tetiğini buluncaya kadar lekoşe zaten gitmişti.

Yola devam ettik.

Bir saate yakın yürümemize rağmen, bir tane ördekle değil, onbeş-yirmi tane ördek avcısıyla karşılaştık. Biraz geride kalarak yatık bir ağacın gövdesine oturdum. Arkadaşlar ise bir tarafta dört, benden tarafta üç avcı olmak üzere yürümeye devam ediyorlardı.

Bana sonradan anlattıklarına göre elimden hafif büyüklükte bir Ördekle karşılaşmışlar ve eski avcılardan Tokat'lı Ahmed, ördeği mecburi inişe mahkum etmiş. Diğer avcılann büyük tezahüratlarına mazhar olan Ahmed, ördeği beline takarak haklı bir gurur ile yürümeye devam ediyormuş.

Arkadaşlara yaklaşık olarak yarım saat sonra yetişebildim. Beni ilk gören, derenin karşı kıyısındaki İsmail oldu. Bana biraz dikkatli baktıktan sonra şaşkınlıktan olsa gerek, olduğu yerde kala kaldı. Diğer arkadaşlarla birlikte dereyi nasıl geçtiklerini ve yanıma nasıl geldiklerini bilmiyorum. Hep bir ağızdan belimde asılı duran şeyleri göstererek "Bunlar ne?" diyorlardı. Bense gayet sakin bir ifadeyle şöyle dedim.,'

Hiiiç, sadece üç ördek!. Sizin vurduklarınız nerede?

Müslümanca edeblerinden olsa gerek, argo konuşmamak için yutkundular. Ahmed'in belindeki ufak ördeği görünce "Ahmed, bu küçücük hayvana nasıl kıydın?" dedim.

Ahmed'im utandı! Ve hiçbir şey söyleyemedi!

Çünkü belimde asılı duran üç ördeğin her biri, Ahmed'in vurduğu ördeğin yaklaşık üç misliydi.

Arkadaşlardaki şaşkınlık biraz hafifleyince karşılıklı konuşmalar başladı.,

Bu ördekleri sen mi vurdun?

Evet, ben vurdum. İkisini bir fişekle, diğerini bir fi- ' şekle.

Yani iki fişekle üç ördek vurdun?

Evet.

Şimdiye kadar her söylediğim söze inanan kardeşlerimin kuşkulu bakışlarıyla karşılaştım. Kuşku dolu bakışlardaki gizli soru, İsmail'in ifadesiyle açığa çıktı.,

Yemin et.. Şaşıyorum.,

Ördek için mi? İsmail ısrarlı.,

Yemin et.

Ben vurdum diyorum ya. İsmail vazgeçecek gibi değil.,

Yemin et.. Gülümseyerek.,

Vallahi ben vurdum., diyorum.

Onlar İse gülümsemiyorlar. İsmail bacaklarından asılı olan ördekleri göstererek., Şuna bakın! ördekleri daha asmasını bilmiyor, üç Ördek vurmuş!, diyor şaşkınlıkla.

Dediğinde haklıymış!.

Çünkü ördekier, fişeklikteki kuşluğun kementlerine ayaklarından değil, kafalarından asılırmış. Bense ayaklarından astığım için pantolonun paçaları kan içinde kalmış.

Ördekler birer birer kuşluğun kementlerinden çıkarılarak incelenmeye alınıyor.

Ördeklerin ikisi dişi, birisi yeşilbaş denilen kıymetli erkeklerden.

Ördekleri neresinden vurdun?" diyorlar.

Bilmiyorum, bakalım!" diyorum. Kimisini başından, kimisini kanatlarının altından vurmuşum!. İsmail iki dişi ördeği benim kuşluğuma, yeşilbaş da kendi kuşluğuna takarak arabaları bıraktığımız yere doğru yürüyoruz.

Avcılığa oldukça meraklı olan İsmail, hem yürüyor, hem konuşuyor..

Ben burada ördek olduğunu biliyordum. Önümüzdeki hafta cuma gününden, gece saat üçte gelmek lazım!

Benim cevabım ise tüm avcıları çıldırtacak nitelikte.,

Ben bir daha üç Ördek için buraya gelmem!. Homurdanmalar, hınıldanmaier...

Her hafta ava giden İrfan isimli arkadaş "Ben avcılığı bırakıyorum!" diyor. İrfan'a "Ben de bırakacağım. Tam yedi tane fişek harcadım, sadece üç ördek var!" diyorum.

İrfan'ın kafası sinirle sallıyor!..

Dere boyunca geriye dönerken avcılarının hepsi hırslı, Tarla kuşuyla karşılaşsalar, hepsi birden silahlara boşaltacaklar. Karataavuk ise makbul ve gözlenen bir av. Bir ara benden tarafa doğru uçan karataavuk için İsmail bana bağıyor.,

Mehmed, karataavuk!.

Bense oralı olmuyor ve İsmail'e dönerek "Karataavuklara sıkıyorum İsmail" diyorum.

Bana ne diyebilir ki?

Belimde asılı duran ve ben yürüdükçe sallanan ördekler, her sözüme kafa sallayan şahidler gibi!.

Arabaların yanına vannca, ben ördekleri bagaja koyuyorum. Yanımıza bazı avcılar geliyor. Ben "Ayıp olur, çıkarmayın" dememe rağmen, ördekler bagajdan çıkanlar olarak meydana seriliyor.

Ne diyeceklerini bilemeyen avcılar, avdan ve avcılıktan soğumuş bir ruh haliyle bizden biraz ileriye oturuyorlar. Gözlerini ördeklerden sakındırmaya çalışmalarına rağmen mümkün değil.

Bir ördeklere bir köpeklerine, bir ördeklere bir göklere, bir ördeklere bir dereye bakıyorlar.

Arabayla dönerken, İsmail tanış olduğu hangi avcıyla karşılaşırsa arabayı durduruyor, onlara ne vurduğunu soruyor ve bu merasimin finalini bizim ördekleri sahneye çıkararak bitiriyordu.

İlerde yol kenarında üç avcıyla karşılaştık. Birisi ateş yakıyor, birisi yiyecekleri hazırlıyor ve meşhur avcı olan Orhan aga ise bir taşın üzerinde oturuyordu. İsmail arabadan inerek selam verdi ve bagaja yöneldi. Ateş yakmaya çalışan avcı İsmail'i görünce? vurdukları lekoşeyi kapıp İsmail'e göstermek için yaklaştı. İsmail ise bagajdan üç iri ördeği çıkarınca, biraz önce gururla tuttuğu lekoşeyi, nereye saklayabileceğini düşündü! Yedi-sekiz tane av köpeğine sahip olan Orhan aga ise, eski avcılığın verdiği tecrübe ile hiç bozuntuya vermeden ördeklere bakarak "Aferin" diyor du.

Tekrar yola koyulduğumuzda avcılann hepsi "Avın kıt olduğu böyle bir zamanda tarihe geçecek bir gün" diyorlardı. Ve bu tarihe geçecek günün, tarihe geçecek kahraman avcısı bendim!.

Ördeklerden birisini İsmail'e, birisini Bilal'e vererek, eve geldim. Bundan iki sene önce ava gittiğimde bir karatavuk vurmuş ve kara tavuğu eve getirip "Hanım şunu temizleyip kızart da, hep birlikte yiyelim!" demiştim.

Banyo alıp, namazı kıldıktan sonra çocuklara yemeği getirmelerini söyledim. Sofra bezi serildi ve önüme bir tabak ile tabağın içinde ufak bir dilim ekmekek geldi. Çocuklara "Hayvan nerede?" dediğim zaman, hep bir ağızdan "Baba, ekmeğin altında!" dediler. Ekmekek dilimini kaldırdığım zaman iri ceviz büyüklüğündeki karatavuğa bakakalmıştım.

Mübarek hayvan, tüyleriye beraber ne kadar da iri gözüküyordu!.

Fakat şimdi durum farklıydı. Elimde koca bir ördek ile eve girmiş ve evdekilerin coşkun tezahüratları altında ördeği kendilerine teslim etmişim.

"Baba nasıl vurdun?", "Mehmed nasıl vurdun?" sorularına, sadece "Yemekten sonra anlatırım" cevabıyla karşılık verdim. Yemekten sonra yine aynı sorular., Baba nasıl vurdun? Oturdum ve başladım anlatmaya.,

Dere boyunda bir saat kadar yürümüştük. Yorulduğum için yatık bir ağacın gövdesine oturdum. Arkadaşlar ise ilerliyordu. Bu arada "Vıraak, vıraak" diye bir ses duydum. Kendi kendime "Acaba saksığan mı, kerkenez mi, Ördek mi?" diye düşündüm.

Ses, dere boyundan değil de, ova tarafından tekrar tekrar gelmeye başladı. Daha önceleri evin bahçesinde ördek yetiştirdiğimiz için bu sesleri Ördek sesine de benzetiyordum.

Kalkayım mı, kalkmayım mı diye düşünürken, yine aynı sesler "Vıraak, vıraak!" Kalkıp ovaya doğru elli altmış metre yaklaştım.

İleride bir su birikintisi vardı.

Ördeğin su birikintisinde olabileceği ihtimali yoğunluk kazandığı için biraz daha yaklaştım. Evet yanılmamıştım. Su birikintisinde bir ördek vardı. Fakat dikkat edince yanında birkaç ördeğin daha olduğunu farkettilim. Hemen olduğum yerde eğilerek yavaş yavaş yaklaşmaya başladım.

Yaklaştıkça hayretim ve heyecanım daha fazla artıyordu. Çünkü su birikintisindeki Ördekler sekiz, dokuz taneye çıkmıştı. Kendi kendime "Mehmed, ördeğin menbainı buldun" dedim. Ördeklerle aramda yetmiş seksen metre kalmıştı.

Ön tarafta arka arkaya duran iki ördeğe bir fişek, sonra hemen yanındakine de uçmadan bir fişek atayım dedim. Nişan aldım ve önce ikisine sonra hemen yanında-' kine sıktım. Attıkları vurmuştum fakat diğer ördekler daha uçmamışlardı. "Herhalde şaşırdılar, şoka girdiler" diyerek silahı yeniden doldurmak için kırdım. İşte tam bu sırada otların arasından üç adam feryat ederek fırladı.,

Birader, birader ocağımızı söndürdün!.

Olduğum yerde kalakalmışım. Acaba yanlarında dördüncü bir arkadaşları vardı da, yanlışıyla o arkadaşlarını mı vurdum düşüncesi geçti içimden.

Ne oldu ki?

Ne olacak, ördeklerimizi vurdun. Bu ördekler bizim-di!..

Bu cevap canımı sıkıyordu.,

Eh be kardeşim, burada da ördek gezdirilir mi?

Usta avcı olduğumu anlamış olacaklar ki gülmeye başladılar.

Birader bunlar müreydi, yani çağına ördekti. Zor şartlarda yakalanan bu yaban ördeklerinin tanesi yüzbin Bunlann hepsi ayaklarından suya bağlı.

Meseleyi anlamıştım.

Suyun iki tarafında sıra ile birbirine ve suyun içindeki taşa bağlı olan bu ördekler, havadan bir ördek sürüsü geçtiği zaman suyun içinde "Vırak, vırak.." diye bağıyorlar

ve havadaki ördekler bu sese kulak verip suya inince, suyun kenarındaki güme denilen otlann arasındaki avcılar, bu ördekleri vuruyorlarmış.

Çağma ördekler bu seferinde-ördekleri değil, benim gibi bir ördek avcısını çağırmışlardı. İşte ben, bu çağma ördeklerden üç tanesini vurmuşum. Üç ördek için istedikleri ikiyüzellibin lirayı kendilerine takdim ederek Ördekleri aldım. Şimdi ördekleri nasıl vurduğumu anladınız mı çocuklar?

Gülmelerine bakılırsa,

Ördekleri nasıl vurduğumu ve nasıl bir avcı olduğumu anlamışlardı. O gece genel olarak bu olay ve ördekler üzerine konuştuk. Avcıların tutsağı olan bu ördekler, avcılar tarafından besleniyor ve diğer ördekleri avcılann atış menziline davet ediyorlardı!.

Bunlar çağma, davet edici ördeklerdi!.

"Vurak, vırak.." diyerek diğer ördekleri esarete, diğer Ördekleri ölüme davet ediyorlardı.

Tabi ki bunun bilincinde veya idrakinde olmadıkları için bu şaşkın ördekleri kınamıyor, bu ördekleri suçlamıyoruz.

Fakat, insanlar alemindeki böylesi davetçilere ne diyelim!..

İçine battıkları pisliği kudret helvası sanıp, insanları bu pislığa davet eden kızılbaşlar, karabaşlar, yeşilbaşlar yok muydu?

Tağuta veya dünyaya veya partiye veya fırkaya veya sanata tutsak olan yeşilbaşlı birçok kalemşörden, birçok kelamşörden de aynı ses yükselmiyor muydu?

Vıırak, vıırak!..

Bir Romancının Olumu

Lizun süredir devam eden hazırlıkları nihayet bitmişti. Yeni daktilosunu özenle çalışma masasının üzerine koymuş ve bembeyaz bir kağıdı gıcırtılı bir sesle makinaya takmıştı.

Sigarasını yakarak döner koltuğuna oturdu.. Koltuğu bitpazanndan almıştı ama sağlamdı. Kalçasını iki yana döndürerek koltuğu yeniden kontrol etti.

Evet dönüyordu, dönüyordu işte!

Arkasına keyifle yaslanarak sigarasından bir duman daha çekti. Dumanı dışarıya üflerken daktilolannın başında sigara içen yazarlara ne kadar da çok benzediğini düşündü. Yazarlara ve düşünörlere benzemesi kendisine olan güvenini arttırmıştı.

Sıradan bir'insan olmadığı, olmayacağı aşıkardı işte!.

Oysa kendisini önemsemeyen birçok arkadaşı vardı. Onun bu durumunu görseler mutlaka kanaatleri değışirdi.

Fakat acele etmeye hiç gerek yoktu. Yazacağı roman yayınlanıp dağıtıldığı zaman, zaten kimin ne olduğu anlaşılacak, herşey ortaya çıkacaktı.

Roman taslağını ve aldığı notları tekrar gözden geçirdi. Bu romanı düşündüğü gibi yazabilirse yer yerinden oynayacaktı. Nitekim düşündüğü ve istediğı gibi yazabileceğı inanandaydı. On parmak daktilo bildiğı için düşündüklerini hemen yazacak ve gerekirse sonra düzeltecekti. Düşündüklerini hızlı bir şekilde yazması çok önemliydi. Düşündüklerini hemen yazmalı ve düşüncelerinin akışını durdurmamalıydı. Parmaklarını hareket ettirerek kendine olan güvenini bir kez daha yineledi.

Romana başlamadan önce kitabla ilgili sunuş yazısı yazmalı mıydı?

Sunuş yazısını kendi yazmasa yayınevi mutlaka yazacaktı. Yayıncıları gözünün önüne getirince oldukça endişelenmişti.

Kimbilir ne yazarlardı?

"Kimbilir?" ne demek "Allah bilir" dedi kendi kendine. Bu kelimeyi bir daha kullanmayacaktı.

Sunuş yazısını da kendisi yazmalıydı. Çünkü yayıncılar onun kim olduğunu, nasıl bir roman anlayışına sahip olduğunu ve neden roman yazdığını nereden bileceklerdi ki!.

Daktilosunu iki eli ile okşayarak zihnini sunuş yazısı üzerinde toplama çalıştı. Dilbilgisi kuralları kendisi için pek önemli değildi.

Redaksiyon muydu neydi, işte onu türkçe öğretmeni olan kayınbiraderi yapacaktı. Mühim olan yazıya başlaması ve akıcı bir anlatımla bir çırpıda bitirmesiydi.

Sigara dumanının yoğunlaştığı küçük odada ardı arkası kesilmeyen bir gürültü koptuğı zaman "Sunuş" yazısına başladığı anlaşılıyordu.,

SUNUŞ

Merhaba sevgili okurlar..

Sizlere yazmak ve sizler tarafından okunmak ne kadar güzel bir duygu. Yazdığım bu satırların binlerce insan tarafından okunacağını düşündüğüm zaman bu duygunun güzelliğini daha iyi hissediyorum. Sizlerin ise bir okuyucu olarak bu duyguyu anlamanız oldukça zordur.

Yazarlık nedir bilir misiniz?

Hiç yazar tanıdınız mı?

Okuduklarınızdan hareket ederek "Bazı yazarları tanıdık" demeyin. Okuduklarınız ile bir yazarı veya bir yazarın İç dünyasını tanıyabilmeniz mümkün değildir. Gerçi o yazarlar hakkında birçok şey bilmiş olabilirsiniz.

Fakat bütün bu bildikleriniz,

gene! olarak o yazarların kendi bildirdikleridir. Nasıl gözükmek isterlerse öyle yansıtırlar kendilerini. Kendilerini tanııtma hakkı veya kendilerini tanııtma yetkisi kendilerinde olduğu için bu konuda iyimser davranırlar. Kendilerini cehalet gecelerine ışık tutan bir ay gibi görürler ve kendileriyle ilgili olarak yazdıklarında genellikle ayın aydınlık yüzünden bahsederler. Sizin görmediğiniz ayın karanlık yüzünü, onlar da pek göstermek istemezler. Oysa kimlik ve kişiliklerle ilgili gerçeklerin bir de karanlık yüzü vardır.

Fakat siz bunu bilmezsiniz, bilemezsiniz.

Yazarlar kendi gerçekliklerinin genellikle aydınlık yüzünden bahsettikleri için siz onları bu şekilde tanırırsınız.

Tabi ki kendi gerçekliklerinin karanlık yüzüyle ilgili olarak susan, susabilen yazarlar yine de istisna yazarlardır. Çünkü bu konuda haddini bilmeyen birçok yazar, kendileriyle ilgili gerçeğin karanlık yüzünü de aydınlık gibi tanıtmaktan sakınmazlar,

Ztkıımazlar, utanmazlar. ince bir hurma dalı kadar aydınlık yüzleri olmalarına rağmen kendilerini dolunay gibi tanıtan bu yazarlar, hiç şüphesiz ki okuyucusuna ihanet eden yazarlardır. Hani bir söz vardır. Deveye sormuşlar "Neren eğri?" diye. Deve ise "Nerem doğru ki" demiş.

Ne güzel, ne açıksözlü, ne dürüst bir deueymiş bul.

Zamanımızda böylesine dürüst develer ne yazık ki çok azdır. Çünkü zamanımızdaki develer, "Nerem eğri ki" diyerek kendilerini doğru, dosdoğru tanıtan dörtkşe develerdir!.

Sunuş yazısına başlarken kendimi tanıtmayı düşünüyordum. Fakat şimdi ondan vazgeçtim. Çünkü kendimle ilgili olarak sadece gerçeklerin aydınlık yüzünden bahsetmeye kalkışsam bu size karşı dürüstlük olmayacak. Kendimle ilgili gerçeklerin karanlık yüzünden bahsetmek ise ne yalan söyleyeyim hiç işime gelmiyor. Hem Rabbimin örtmesini ve gidermesini istediğim bu eksikliklerimi neden size söyleyeyim, niye açığa çıkarayım kil.

Hemeysel. Sunuş yazıma roman hakkında düşündüklerimle devam edeyim.

Romanın büyük bir öykü olduğunu hepiniz bilirsiniz sanırım. Şimdiye kadar birçok roman okuyan siz okuyuculara öncelikle şunu sormak istiyorum.

Neden roman okuyorsunuz?

Sakın ola ki "Vakit öldürmek içini" demeyin. Gerçi piyasalarda vakit öldürmek için okunabilecek birçok roman vardır. Ellerindeki kalem ile okuyucuların vaktini öldüren bu yazarlara "Katil yazarlar" diyebiliriz. Vakit celladı olan bu romancılara benzemediğimi ve benzemek istemediğimi bilmelisiniz. Ben bilinçli roman okuyucusunu muhatap almak için önce kendime şu soruyu sordum., Bilinçli bir roman okuyucusu, okuduğu romandan ne bekler?

Akıcı bir anlatımla vaktin nasıl geçtiğini anlamamak mı? Bazen duygulanıp, bazen heyecanlanarak hoşça vaktit geçirmek mi? Tabi ki bütün bunlar bir roman için tali şeylerdir. Bilmeliyiz ki her roman, hayata açılan bir penceredir. Bu pencereleri açanlar ise bizler, bizim gibi romancılardır. Sizlere bir pencere açacak olan ben, bu pencereden bakacak olan sizlere soruyorum.,

Ne görmek istiyorsunuz?

İşte bu soruya bilinçli okuyucuların vereceği tek bir cevap vardır,

Görmemiz gereken gerçekleri!.

Gerçekten doğru, dosdoğru bir cevaptır bu. Çünkü sizler hayatın içindesiniz ve içinde bulunduğunuz hayatı gerçek manada tanımak zorundasınız.

Hayata karşı doğru tavır alabilmeniz için hayatı doğru tanıyıp, doğru algılamaksınız. Diyeceksiniz ki "Bütün romanlar gerçekleri veya gerçekleştirebilir doğruları yansıtmıyor mu?" Gülmeden ve ciddiyetimi bozmadan bu soruya cevap vermek istiyorum. Lütfen başınızı kaldırarak yaşadığınız topluma ve bu toplumu meydana getiren insanlara bakınız.

Bu insanlar yaşadıkları hayatı gerçekten tanıyorlar mı?

Yaşadıkları dünyayı, kendi gerçekliğinde görüyorlar mı?

Bu sorulara olumlu cevaplar vermeniz mümkün değildir. Çünkü yaşadığımız toplumdaki insanların çoğu içinde bulundukları hayatı, roman veya sinema kültürüyle tanımaktadırlar. Kendilerinin yaşadıkları gerçek olaylar, sinemalarda izledikleri büyük(!) olayların yanında deveye kulak gibidir.

Bu nedenle içinde bulundukları hayatı, kendi yaşadıklarına göre değil, sinemalarda gördüklerine göre yorumlamayı tercih ederler.

Gördükleri bütün fiîimlerde gizli veya açık bir kader anlayışı, bir kader telkini vardır. Filmin senaryosunda yer alan olaylar bu kadere göre değişir. Tabi ki fiîimlerde telkin edilen bu materyalist kader çizgisi, gerçek hayata hakim olan ve gerçek hayatta müessir olan İlahi kader değildir.

Fakat düşünce yeteneğini yitiren seyirciler bunu nasıl anlasınlar kil.

Onlar sinemadaki veya televizyondaki filmi seyrederken, iyilikten başka birşey istemeyen altın kalpli bir kızın namuslu bir şekilde nasıl flört ettiğini, evleneceği erkeğin nasıl öldüğünü, mahallede yaşayan bir hacının veya cami imamının bu namuslu kızcağıza nasıl sarkıntılık yaptığını dolayısıyla kızın nasıl fahişe olduğunu ve gözyaşları içinde nasıl "Kaderim buymuş" dediğini görürler. Tabi ki bu gördüklerinden hem örnek, hem de ibret alırlar.

Gördükleri bu film, yaşanan bir olay olmuştur onlar için

"Kaderim buymuş" diyen genç kızın kaderini, gerçek hayatta hüküm süren İlahi kaderden hiç ayırmazlar, ilahi kader anlayışları, gördükükleri bu gibi filim-lere göre şekillenmiştir artıkl.

Oysa filimlerdeki genç kızın veya olayların kaderini çizen, filmin konusunu yazan senaristtir. Kendisine senarist denilen bu namussuz yazar, içkisini yudumlarken aklına ne gelmişse onu yazmıştır. 'Yazacağım şey olur mu veya olmaz mı?' sorusu yoktur onun için.

Yazdığı zaman olacaktır nasıl olsa!.

Romanlarda çok değişik kurgularla, çok acaip insan tipleriyle karşılaşmanız bu yüzdendir. Albert Ca-mus'un 'Yabancı' romanını okuyanlar bilirler. Roman kahramanı olarak tasvir edilen tip, gerçekten insanlığa ve insan fıtratına yabancı bir tiptir. Fakat Albert Ca-mus için böyle bir tipi roman satırlarında canlandırmak hiç, ama hiç zor olmamıştır. Nitekim bu romanı yazma-sındaki maksat, okuyucuları böyle bir ütöpik kimliğe davet etmektir. Dünya görüşüne örnek olarak sunduğu bu yabancı şahıs, kalemiyle şekillendirdiği bir roman kahramanıdır. Çünkü ideolojisine gerçek hayattan örnek vermesi, verebilmesi mümkün değildir.

Birçok romanın kurgusunda da böylesi ütöpik yaklaşımlar, böylesi saçmalıklar bulunmaktadır. Oysa daha önce "Roman hayata açılan penceredir" demiştik. Nitekim bu pencerelerden hayatın gerçekleri yansıtıldığı zaman, okuyucuların hayatı gerçek olarak görmeleri ve tanımaları mümkün olacaktır,

O halde dürüst bir romancı, gerçekleri veya gerçekleşebilir olayları yansıtarak okuyucusunu aldatmayan, okuyucusuna ihanet etmeyen romancıdır. Mesela Kur'an-ı Kerim dünya hayatının gerçeklerine işaret ederek İnsanları bu gerçeklerle yüzyüze getirmektedir. Çünkü bütün insanların bu gerçekleri bilmeleri ve hayatı gerçek olarak algılamaları gerekmektedir.

Hesap gününü dikkate alan müslüman bir romancı elbetteki bu hususlara dikkat edecek ve okuyucusunu hayatın gerçekleriyle karşılaşacaktır. Roman kahramanlarını tasvir ederken İnsan fıtratını ve fıtratın özelliklerini yeterince araştırarak, olayların akışını belirlerken İlahi takdiri ve Sünnetullah'ı mutlaka dikkate alacaktır.

Romanda tasvir ettiği hayat,

Sünnetullah'tan bağımsız veya Sünnetuİlah'a uygun değilse, bundan sorumlu olduğunu anlayacak ve bu batıl romanı hemen yatacağıdır.

O halde bilinçli bir romancının, özellikle İlahi takdiri ve Sünnetullah'ı bilmesi gerekmektedir.

Alemlerin Rabbi olan Allah'ın Sünneti nedir?

Dünya hayatına karşı, toplumlara karşı, insanlara karşı, insanların fiillerine karşı Allah'ın Sünneti nedir?

İnsan, ne yaparsa neyle karşılaşır?

Yazdığımız ve yazacağımız romanlarda Allah'ın mülkü olan dünyadan, Allah'ın sünnetine bağımlı olan ve bu Sünnet istikametinde gelişen dünya hayatından

bazı bölümler yansıtacağımıza göre, bunları, bütün bunları bilmemiz gerekmez mi?

Odayı dolduran daktilo sesi kesilmişti!..

Daktilosundan doğrularak başını kaşıdı. Yazdığı son cümleler, düşüncelerine sanki bir takoz olmuştu. Kendisini düşünmeye başladı. Kendisi de bir roman yazacağına göre romancılarla ilgili bütün yazdıklanna şüphesiz ki kendisi de muhataptı.

Sunuş yazısını daktilodan çıkararak büyük bir dikkatle okumaya başladı. Okudukça başını sallıyor ve kendi kendine "He ya!. Öyle değil mi?" diyordu.

Sonra roman taslağını ve romanla ilgili notlarını eline aldı. Bunları okurken iki yana kafa sallıyordu, kafa sallıyordu ama, neden kafa salladığı pek anlaşılmıyordu..

Bir yazar kansı olmanın ilk ve anlamsız heyecanını yaşayan eşi ise, çocuklara sessiz olmalarını öğütüeyerek onlarla birlikte yemek yiyordu. Yer sofrasında yemek yiyen çocuklar, elinde bir tomar kağıt ile odaya giden baba-lanna baktılar.

Odaya giren baba, sobaya doğru yürüdü, sobanın önünde durdu, bir çocuklara, bir elindeki kağıtlara baktı ve sobanın kapağını açarak elindeki kağıtları sobaya attı.

Sofraya oturan baba, Rahman ve Rahim olan Allah'ın adını anarak yemeye başladığı zaman sobadan harlama sesi gelmişti.

Nedense bu sesi ne hanımı, ne de kendisi duymak istemedi. Çünkü sobadan yükselen bu homurtulu ses, can çekişen bir insanın boğuk hırıltısına benziyordu.

Kısa bir süre sonra odayı tatlı bir sıcaklık kaplarken, hırıltı kesilmişti!.